

Giới thiệu Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!

Truyện Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em! của tác giả Lam Mộc Linh nhưng rất được các bạn trẻ yêu thích. Câu chuyện như một hồi ức đẹp nhớ về tình yêu. Nhưng kết thúc lại rất viên mãn.

"Nếu anh là mây thì em sẽ là bầu trời, nếu anh là ngọn cỏ thì em nguyện làm chậu cây". Câu nói đó thu hút hai con người xa lạ. Họ tình cờ chạm mặt nhau. Giữa sự cô đơn và cô đơn họ lại tìm về khoảng không ấm áp cho riêng mình. Một sự ấm áp không một ai có thể diễn tả được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp gỡ lần đầu!

Ánh nắng ban mai chiếu qua khung cửa sổ. Tiếng chim hót riu rít gây ồn ào khắp ban công. Cô, Phạm Đình Đình khó chịu, ôm ấp chăn bông, ngủ tiếp.

Một lúc sau, có giọng nói vang lên:

“Đình Đình, nếu năm phút nữa con không dậy thì mấy chậu hoa nó sẽ không còn ở trong vườn đâu”

Chỉ là câu nói rất dễ dàng, nhẹ nhàng nhưng lại thành công đánh thức người nào đó. Cô khó chịu ngồi dậy. Cô thích nhất là hoa. Những chậu hoa hiếm và xinh đẹp kia được cô trồng từ nhỏ. Mẹ cô biết điều đó. Nên khi bắt cô làm việc gì. Bà đều lấy những chậu hoa kia ra uy hiếp cô. Điều này làm cô rất khó chịu.

Nhanh chân đi vệ sinh cá nhân rồi lựa một bộ áo quần đơn giản mang đi. Cô ủ rũ bước xuống phòng khách.

Mẹ cô thấy cô đi xuống, vẫn cầm tờ báo trên tay đọc.

“Đình Đình, năm nay con cũng tốt nghiệp xong rồi, tại sao chưa chịu đi kiếm việc làm, định ăn bám gia đình này đến khi nào?”

Cô lạnh lùng nhìn bà. Bà muốn đuổi cô đi. Cô biết, từ khi cô sinh ra bà đã rất khó chịu với cô, cô biết. Nhưng không ngờ bà lại nhanh chóng đuổi cô đi. Cố nặn ra nụ cười nói:

“Tìm việc đâu phải là việc ngày một ngày hai, với lại con mới ra trường, kinh nghiệm chưa có, ai giám nhận”

Bà Lan bây giờ mới gấp tờ báo lại hừ lạnh một tiếng.

“Đi đâu cũng thấy người ta có việc làm đang hoảng rồi, nhìn em gái của con xem, nó bây giờ đã làm công an cảnh sát rồi còn con thì sao, suốt ngày ở nhà núp sau lưng bố mẹ, còn ra thể thống gì nữa!”

Cô nhú chặt lông mày, cười khẩy:

“Em con nó được học trường quốc tế, còn được mẹ mua chức mua quyền, sao có thể so sánh với một đứa bị bỏ mẹ ruồng bỏ như con”

“Mày còn dám nói, là ai cho mày ăn học, cho mày chỗ ở nuôi mày khôn lớn hả?” bà Lan tức giận quát

“Con thử hỏi con đều là do bố mẹ sinh ra, vất vả công hai mươi hai năm nuôi lớn nhưng tại sao bố mẹ luôn thiên vị với con”

“...” bà Lan á khẩu không nói được gì. Đúng là bà luôn thiên vị. Nhưng lý do vì sao thì bà không giải thích được. Đều là hai đứa con do bà sinh ra. Nhưng với đứa đầu này một chút cảm giác bà đều không có.

“Mẹ này, hôm nay con sẽ đi tìm việc làm rồi dọn ra ở riêng mẹ không cần lo đâu”

Cô thở dài một hơi bỏ mặc bà ở đó. Cô cũng hai hai tuổi rồi. Mẹ cô nói đúng cô không nên ăn bám họ nữa. Căn nhà này không phải dành cho cô. Cô không ghét họ, cũng không hận họ chỉ đơn giản là vì cô nợ họ một sinh mạng. Họ cho cô sự sống. Cô không có quyền ghét chỉ có quyền lạnh nhạt mà thôi.

Vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vơ. Hôm nay cô không đi tìm việc làm. Chỉ đón giản bắt chuyến xe lên núi kiếm hoa.

Nghĩ đi nghĩ lại hoa nào vườn nhà cô cũng có. Nếu muốn tìm giống mới thì phải đến vùng núi Hongwar. Cô đã từng đi qua một lần. Giống ở đấy rất đa dạng nhưng nơi ấy được mệnh danh là vùng đất ma. Không một ai dám đến. Đôi lúc cũng có người đi lên nhưng lại thấy cái xác trở về. Những hiện tượng lạ ở đó chưa một ai giải thích. Cô rất sợ ma quỷ nhưng lại nghĩ đến căn nhà ấy cô lại quyết tâm muốn đi. Nếu chết thì cô sẽ cầu xin diêm vương cho cô đầu thai vào nhà phúc hậu một tí. Nghĩ là làm, cô liền bắt xe đi.

Núi này có đường đi tương đối bằng phẳng. Những nhành hoa được cô nhét đầy cặp. Bây giờ người cô toàn là mùi hương hoa cỏ. Sự hưng phấn làm lạc mất sự sợ hãi của cô.

Nhìn lên thấy sắc trời gần tối. Đành luyến tiếc quay lại tìm đường về. Nhưng vấn đề cần giải quyếtở đây là : cô lạc đường

Chạy đi chạy lại cô kiệt sức ngồi tựa vào cái cây gần đó, thở hồng hộc. Ra sức mắng

“Mẹ kiếp, đúng là đi thì được mà về thì không xong. Chi là một ngọn núi còn con, cầu kì làm cái khi gì để bà đây không tìm được đường ra”

“Xoảng”

Âm thanh thủy tinh vỡ vụn cách bên. Cô nhú mảy, vén lá cỏ bên đường đi tới. Trời gần tối rồi mà trong này vẫn có người, chẳng lẽ trên đồi này còn có người không sợ chết như mình.

Đập vào mắt cô là một đứa bé ngồi trên ghế, ước chừng cao gần bằng cô, tóc màu nâu nổi rõ trên làn da trắng nõn. Đôi mắt vô hồn nhìn mảnh thủy tinh phía dưới.

Ánh mắt này, không có hồn. Cô biết nó. Những năm đi học thường bị bố mẹ mắng mỏ, cô uất ức ngồi ngắm mình trong gương mà khóc. Đau đớn xong. Mắt cô cũng như vậy...

Nhẹ nhàng đi tới, nắm lấy bàn tay cậu ta. Nó hơi run nhẹ nhưng cậu ta vẫn không nhìn cô. Cứ nhìn chăm chăm vào mảnh vỡ dưới đất. Cô cũng mặc kệ. Chỉ đơn giản là nắm tay rồi ngồi nhìn trời.

Người nhìn dưới đất, người nhìn lên trên. Bức tranh này rất khiến người ta cảm thấy vô lí.

Đến khi trời tối, màn đêm dần che khuất những Mảnh vỡ thủy tinh. Lạc Gia mới ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn cô rồi nhìn chăm chăm vào bàn tay đàn bị nắm. Nó rất ấm. Cậu muốn ấm áp mãi như thế này.

“Nhiều sao quá” cô nhìn bầu trời một lát rồi bỗng giật mình. Thôi xong. Hiện tại cô đi hái hoa và đang cần tìm đường về nhà. Sao cô có thể quên mất chuyện này cơ chứ. Giật mình quay lại trợn mắt to.

“Thật..thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, nhưng cậu có biết đường ra không”

“....” không gian trở nên yên tĩnh lạ thường. Lạc Gia như không nghe thấy tiếng nói. Vẫn nhìn chăm chăm bàn tay đang nắm

Chẳng lẽ cậu ta bị điếc.

“Này...”

“...” vẫn không có tiếng trả lời

Xác định là bị điếc. Cô giật mạnh bàn tay đang nắm. Gỡ bàn tay của mình ra

Lạc Gia lạnh dần, nhìn bàn tay trống trơn của mình. Vẫn không có ngẩng đầu lên.

Khóe miệng cô giật giật. Chẳng lẽ không những bị điếc lại còn bị đứt gãy thần kinh cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Giao dịch có lời!

Cô cảm thấy hôm nay vận xui của cô tăng lên max lever.

Quyết tâm lần nữa. Cô cắn chặt răng nhẹ nắm lấy bàn tay của hắn. Dù sao thì chỉ có cái nắm tay thì cũng không mắc phải lỗi “xâm sở trẻ tuổi vị thành niên”

Lạc Gia vẫn chăm chú nhìn bàn tay mình được sưởi ấm. Cả người hơi run nhẹ.

Có phản ứng!

Cô vui mừng, miệng cười rõ tươi đến lộ rõ hai lúm đồng tiền trên má. Chắc chắn là đụng chạm cậu ta mới có ý thức nha!

Cô lấy tay mình cầm tay cậu ta lên trước mặt cô. Như dự đoán. Ánh mắt cậu ta cũng nhìn lên theo.

Được rồi, thành công bước một!

Lạc Gia nhìn cô, cô cũng nhìn cậu ta. Bốn mắt nhìn nhau không chớp. Tư thế vẫn giữ nguyên. Như một khúc gỗ.

Đến một lâu sau mắt cô cay cay, không chịu được nữa chớp chớp mắt. Mẹ nó, thằng nhãi này dùng mắt giả phải không hả, hay là người bị tê liệt toàn bộ thân kinh, não làm từ đậu phụ nên không cảm thụ được hay sao?. Sao một chút cảm nhận cũng không có vậy. Mắt a, là nơi nhạy cảm a, cậu ta chịu được chịu được gió thổi qua thổi lại bên mắt cũng là thiên tài nha, dù đã đỏ hoe nhưng chớp mắt một cái cũng không. Oa đúng là ông trời cho cô gặp toàn những người không bình thường!!

Ánh mắt Lạc Gia vẫn nhìn cô, tay vẫn bị cô nắm.

Thứ nhất là đến thua về phần đầu mắt. Thứ hai là thua về phần đầu tay. Đến tay cô cũng mỏi như. Cô bắt đầu cảm thấy mình thật bất lực.

Ủ rũ hạ tay xuống, nhìn hấn. Đôi mắt trong suốt đỏ hoe rung rung gần chảy nước. Cô vội vàng đưa tay lên, kéo hai mắt của cậu ta xuống và “xoa xoa”. Nếu người ta chủ động không được thì mình sẽ chủ động. Dù sao cô lạc đường. Cần phải kiếm bạn đồng hành nha

Lạc Gia ngoan ngoãn nghe lời cô nhắm mắt lại, mặc cho cô làm.

“Cậu chủ, đến giờ rồi, chúng ta về thôi” một giọng nói vang từ xa. Cô quay lại, nhìn thấy người đàn ông, trạc tuổi trung niên. Trên mình mang bộ áo vét màu đen. Tóc hơi bạc nhưng nhìn người rất chững chạc. Ông ta đến gần đây rồi lạnh lùng nhìn cô. Cất giọng khàn khàn:

“Cô là ai?”

Rồi ông ta nhú mồm, về mặt khó chịu nhìn mảnh vỡ ly thủy tinh ở dưới rồi nhìn hai bàn tay đang nắm với nhau. Trên trán hiện lên gân xanh:

“Nói, cô đã làm gì cậu chủ hả?”

Cô nhìn người đàn ông ở trên, lạnh nhạt nói:

“Tôi làm gì thì ông cũng thấy rõ, hiện tại tôi đang lạc đường”

“Cô lạc đường thì sao lại chạy đến đây, cô có âm mưu gì với cậu chủ? Ai sai cô đến?” ông ta vừa nói, vừa giật mạnh kéo Lạc Gia ra sau. Bảo vệ che chở như sợ bị cô ăn thịt. Người nào đó vẫn vô hồn không biết gì mặc người khác định đoạt.

Cô vẫn lạnh nhạt như cũ, đứng dậy phui phui bụi bẩn trên áo quần:

“Chẳng lẽ lạc đường là không thể đến đây?” chẳng lẽ ông già này cũng mê xem phim kiếp hiệp. Đi đâu cũng mở miệng nói” đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, các người đi qua đây đều phải nộp phí bạc” chắc? Đúng là ảo tưởng quá đi.

Người đàn ông kia á khẩu, không nói được gì đành nhẹ giọng:

“Tôi mặc kệ cô có ý định gì, nhưng tôi khuyên cô nên tránh xa nơi này ra, nơi này là nơi cô không nên đến”

Fuck! Cô cá là người này định khơi lên lòng hiếu kì của cô, để cho cô càng đi thám hiểm vào lúc đêm khuya như này rồi thuận tiện giết người diệt khẩu đó mà!

Con mẹ nó người này chơi sai người rồi. Cô cái gì cũng thiếu nhưng cô không thiếu kiên nhẫn. Những thứ không thuộc về cô cô nhất quyết không chạm vào. Vậy nên hắng giọng nói:

“Vậy, ông có thể làm ơn chỉ cho tôi đường ra?”

Người đàn ông ngạc nhiên:

“Đường đi ra cô cũng không biết?”

“Nếu biết thì tôi nhờ ông làm cái mắm gì?”

Người đàn ông nhìn lên trời

“Hay là tôi đưa cô điện thoại, cô theo chỉ dẫn bản đồ trong đó mà đi, trời cũng tối rồi bản đồ bằng giấy cô nhìn không được”

Cô gật đầu đồng ý, nhưng nhớ ra điều gì đó. Vội hỏi:

“Cậu chủ của mấy người có phải bị bệnh hay không?”

Người đàn ông khựng lại, cô nói tiếp.

“Cậu ta bị bệnh gì vậy, hình như tôi nắm tay cả buổi mà vẫn không thấy nhúc nhích, chỉ hơi rùng mình”

Người đàn ông kia xoay người lại thật nhanh. Đến cầm chặt bả vai cô lắc lắc.

“Có thật không, cậu chủ cho cô nắm tay, còn rùng mình có phải hay không?”

Cô bị lắc đến hoa mắt, cả ngày cũng chưa có gì vào bụng cô chỉ ăn mấy hoa quả ven đường cho đỡ tạm. Nên cảm giác buồn nôn xuất hiện

“Ngư...ng”

Người đàn ông kia nghe cô nói, nén đi sự kích động. Hỏi lại lần nữa

“Những điều cô nói có thật hay không?”

“chẳng lẽ là giả sao, tôi nói dối ông thì sẽ có cơm ăn à”

“Thật xin lỗi, lúc đầu tôi cứ nghĩ cô cường ép cậu chủ”

“Cường ép, tại sao lại phải cường ép”

“Hay là chúng ta vào nhà rồi nói đi”

“Nha, nơi này cũng có nhà sao?” cô thắc mắc à nha. Đây không phải núi Hongwar chuyên có ma quỷ sao. Nơi này có người, lại có nhà. Chẳng lẽ mấy người này là vong hồn. Không đúng. Độ ẩm trên vai cô còn rất rõ ràng. Nhất định có sự tình gì đó?

Nhìn trời cũng tối rồi, ra khỏi đây cô cũng kiệt sức. Chưa kể mình sẽ chết bất đắc kì tử vì thú hoang thì sao. Dù sao cũng coi như chuyến thám hiểm. Cô quyết định sẽ đồng ý.

“Được”

Người đàn ông kia thở ra một hơi. Quay lại nhìn Lạc Gia nhẹ nhàng nói.

“Cậu chủ, chúng ta về thôi!” khi ông định nắm tay hân đi. Mắt hân vẫn nhìn về một phía. Chỉ lùi ra xa rồi ngồi xồm xuống đất co người lại.

“Cậu ta sao vậy?” cô cảm thấy hơi thắc mắc.

“Thật ra, cậu chủ mắc bệnh sạch sẽ, và bị chứng sợ hãi, cậu ấy không cho ai đến gần. Nếu ai có ý định đụng chạm vào thì cậu sẽ như vậy trong một ngày liền” ông buồn buồn nói. Ban nãy ông thấy cô cầm tay cậu chủ. Thấy cậu không có phản ứng, nghĩ là cậu đã đỡ bệnh. Nhưng không ngờ vẫn như cũ.

“Nha, vậy tôi không những nắm tay, còn vuốt vuốt đôi mắt mà cậu ta vẫn phối hợp” cô đưa tay lên vuốt vuốt cằm nghiền ngẫm

Người đàn ông mở to mắt, kích động không thôi. Lấp bắp không nói được gì.

“Hừm, vậy khi ăn uống đi lại ông làm như thế nào chẳng lẽ cậu ta tự mình làm” nói rồi cô đưa mắt nhìn Lạc Gia đang ngơ ngác, nhìn đi nhìn lại, cô vẫn thấy không có khả năng.

Một hồi, ông hoàn hồn xong, ông ta cũng không trả lời vấn đề của cô, cô cũng lười hỏi thêm

Cô cứ có giảm giác. Người đàn ông kia không đơn giản.

“Cậu chủ, đi thôi” ông cảm nhẹ lấy góc áo của Lạc Gia. Nhưng cậu vẫn không đứng dậy. Vẫn sợ hãi với hành động định cầm tay cậu lúc nãy.

“Cậu chủ, chúng ta về nhà, lão sẽ nấu món cậu thích ăn nhất, có được hay không”

“....” không một tiếng động. Cô cảm thấy buồn cười. Lúc đầu cô hỏi cậu ta, không phải cậu ta cũng như vậy hay sao! Ông trời thật đúng không phụ lòng người.

“Cậu chủ...” trời tối mịt, con người ở dưới vẫn không nhúc nhích. Ông cảm thấy bắt đầu hối hận. Ông không nên vì kích động mà phá vỡ quy luật bấy lâu nay của mình. Không biết làm gì hơn đành ngồi xuống nhìn cậu. Đôi mắt rung rung. Ông biết, bây giờ cậu đang rất sợ hãi, nhưng ông không làm gì được. Đều là lỗi của ông.

Cô lạnh nhạt nhìn hai người ngồi ở dưới. Cô thật không muốn chửi người khác nhưng hoàn cảnh lúc này cô thật sự muốn hét to lên, chỉ tay thẳng vào từng người mà mắng” mấy người thật ngu ngốc, chủ tớ đều ngu ngốc như nhau, tất cả đều ngu ngốc” nhưng đó chỉ là suy nghĩ còn hiện tại cô chỉ biết đứng nhìn.

Một lâu sau, chân cô tê rần, bụng thì kêu “ọc ọc” chịu không nổi nữa. Đi đến. Ngồi xuống trước mặt hân. Đưa tay vuốt vuốt mặt, nhẹ nhàng ngồi, rồi nói

cũng rất nhẹ nhàng.

“Em đưa tay đây, chị dẫn đi có được hay không, ngoan đừng sợ, có chị đây rồi, chị sẽ dẫn siêu nhân đến giết hết quái vật nhé!”

Con người hơi run nhẹ.

Thành công lần hai.

Cô mỉm cười dịu dàng, nhẹ vuốt vuốt mái tóc bóng loáng của hấn nói:

“Ng ngoan, có chị đây rồi đừng sợ” cô phát hiện cậu ta rất sống hòa đồng với thiên nhiên. Trên người cô thơm mùi hoa cỏ. Chắc cô nghĩ cậu ta coi cô như cái cây mẹ quá. Cái cây được Nobita trồng từ nhỏ. Híc.

Lúc bấy giờ, một kì tích xuất hiện. Lạc Gia ngẩng đầu lên nhìn. Cô nhanh tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của hấn để truyền hơi ấm. Thần sắc hấn khôi phục lại như cũ rồi cô mới an tâm. Quay đầu lại nhìn người đàn ông đang trở mặt bên cạnh.

“Ông còn không mau dẫn đường, ông muốn để tôi chết ở nơi hoang dã này sao”

“Đi theo tôi” ông không muốn nói nhiều, hiện tại có rất nhiều việc ông rất thắc mắc muốn hỏi nhưng đợi khi về nhà đã, ông sợ cậu chủ lại phát bệnh thì ông và cậu sẽ qua đêm tại trong rừng này.

Đỉnh Đỉnh cẩn thận cầm tay Lạc Gia đi từng bước một.

Đứng trước ngôi nhà nhỏ cũ nát. Cô nhú mày.

“Đừng nói ông với cậu chủ yêu dấu của ông sống trong ngôi nhà ổ chuột này nhé” vừa bước vào cô vừa hỏi.

Ông ta đi bật đèn xong ngồi xuống ghế

Lạc Gia cũng ngồi theo.

“Đêm nay cô sẽ ngủ ở đây, đồ ăn tí nữa có người mang đến”

“Tại sao, nơi này không chán không quạt lại gần đây có nhiều thú hoang”

“cô lại lịch không rõ ràng, nên chỉ được ở đây, mai tôi dẫn cô về”

“lỡ như đêm có thú hoang xông vào thì làm sao” trái tim cô nhỏ, gan cô cũng nhỏ theo nha.

“xung quanh khu vực này đều lấp bẫy”

“Nha, vậy những người lúc trước đến đây là vì mắc bẫy mới bị thương hoặc chết sao”

“Ừ” vẫn lạnh nhạt trả lời.

“Nha” vậy người ta hiểu lầm rồi, đúng là lời đồn vẫn mãi là lời đồn. Không thể tin

“Tôi có chuyện muốn hỏi”

“hỏi đi” cô hứng thú trả lời. Cô trước nay chưa hề làm chuyện xấu. Cô sẽ thành thật trả lời.

“Cô bỏ bùa phép gì sao cậu chủ lại nghe theo lời cô”

Đây mới là vấn đề chính.

“Không có gì, chỉ là tôi rất thích hoa, thường xuyên tiếp xúc với nó nên người tôi có mùi” không phải thường xuyên mà là luôn luôn tiếp xúc nhé!

“Cho nên...”

“Có lẽ cậu chủ của ông đã coi tôi là một cái cây mẹ để che chở cho cậu ta” cô vừa nói vừa chỉ chỉ. Tay của cô chảy đầy mồ hôi rồi mà thẳng nhai này vẫn nắm chặt không chịu thả. Bực mình!!!

Ông ta vẫn nghi ngờ nhìn cô. Trầm mặc một hồi lâu rồi cất giọng.

“Cậu chủ có vẻ rất thích cô, từ nhỏ nhỏ đến lớn cậu chủ chưa muốn tiếp xúc với ai bao giờ”

“Hả” từ nhỏ đến lớn, có ma mới tin. Bố mẹ anh chị em cậu ta thì sao. Dám nói là khi sinh ra mẹ cậu ta chưa bế.

Ông thương cậu, thương như con ruột của mình. Nhưng mỗi lần nhìn nhìn cậu ta phát bệnh, cô đơn, vô hồn ông lại không làm được gì, vậy nên khi biết cô có thể chạm vào cậu chủ. Bất kể cô là ai có ý định gì. Ông muốn giữ cô lại. Có lẽ chỉ có như vậy cậu chủ sẽ bớt cô đơn hơn

“Coi như tôi cầu xin cô, cô ở lại với cậu chủ được không, cô muốn tiền lương bao nhiêu chúng tôi đều chịu”

Đoàng!!! Lời nói như sấm nổ bên tai. Cô có nên tin vào tai mình không. Làm osin mà tiền lương tùy ý. Nha nha. Đây không phải là sự hợp tác có lời hay sao

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ở lại vào ban đêm! (1)

Cô thật sự ngần ngại lần không nghĩ đến mình sẽ gặt được món hời lớn như vậy ở nơi vùng đất hoang sơ này.

Không được! Đình Đình phải suy nghĩ cho kỹ, làm osin có thể rời xa căn nhà đó, có thể tự kiếm tiền sống, có thể trồng các loại hoa mình thích, có thể tự do thoải mái... nhưng mà. Cô ngồi ngay thẳng lại, nghiêm túc nói:

“Tôi muốn bao nhiêu tiền cũng được”

“Đúng vậy”

“Tôi đã trả lời những thắc mắc của ông, những thắc mắc của tôi ông cũng nên giải đáp, tôi sẽ đồng ý”

“Được, cô cứ hỏi” ông lạnh nhạt như nước.

“Ông tên gì? Cậu ta tên gì?” cô chỉ vào từng người hỏi.

“Tôi là Cao Bá, còn đó là Lạc Gia, Mạnh Lạc Gia”

Mạnh, Mạnh, Mạnh.. cái họ này nghe quen quá, hình như cô có nghe ở nơi nào rồi thì phải!

“Vậy, mấy người ở trên núi sao có nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ buôn bán ma túy hoặc heroin hay buôn lậu gì đó mà đang trốn công an” chết! Lỡ như lần này cô gặp phải thì gay rồi!!

“Bây, Mạnh gia là một Đại gia tộc chuyên buôn bán lâm sản liên minh làm sao có thể có việc gì?”

Ông thật không ngờ trên đời này còn có người không biết Mạnh gia là gia tộc nào?

Cao Bá nói đúng nha, Mạnh đại gia tộc là một gia tộc lớn, thì sao có thể làm mấy việc hèn hạ đến kiếm tiền.

Khoan đã!

Cái gì cơ? Mạnh đại gia tộc. Cô lẩm bẩm nơi miệng.

Chẳng phải là cái gia tộc giàu có trong truyền thuyết đó sao.

“Nếu Lạc Gia đều là con cháu họ Mạnh, thì sao phải sống ở nơi hoang vu hẻo lánh này?”

“Hài..” Cao Bá nhìn Lạc Gia vẫn ngơ ngác ngồi đó. Trong lòng thương tâm nói.

“Cũng chỉ vì sự mê tín mà ra..”

Nói đến đoạn này cô liền hiểu. Một đứa con bị ruồng bỏ, không nhận được tình thương của bố mẹ lại không được như bao người, cậu lại bị cách li ra khỏi họ. Thật sự là có một tuổi thơ buồn.

“Khoan đã, vậy sao lại cho Lạc Gia cách li với người khác”

“Cô đừng ngây thơ nữa được không, Mạnh gia là một gia tộc cần nhất danh tiếng, không những vậy họ còn không muốn bị người săn soi chỉ vì một người, mà Lạc Gia hồi nhỏ đã như vậy, bị ghét bỏ là chuyện thường”

Cao Bá trả lời qua loa. Cô thì biết rõ. Mạnh gia chỉ giàu nhưng không có tình cảm, coi tình cảm là thứ rác rưởi, thà để bị đem đi vất chứ không để người khác tìm thấy điểm yếu. Mà điểm yếu ở đây là Lạc Gia nha. Cô nhìn đứa nhỏ Lạc Gia bỗng cảm thấy cô còn may mắn hơn nhiều.

“Cô còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Qua hai tháng nữa là đúng hai mươi lăm!”

“Giờ, nhìn khuôn mặt non nớt này mà từng ấy tuổi rồi á!” cô không tin được. Nhìn thế nào cô vẫn cảm thấy cậu như một đứa trẻ.

“Ông trời có mắt, dù cậu chủ không nhận được tình thương nhưng ít nhất ông trời cũng cho cậu ấy một khuôn mặt đẹp” Cao Bá thở hắt một hơi

“Thì ra là vậy, hay là tối nay tôi ngủ lại đây, mai về nhà đem đồ của tôi đến đây cũng được”

“Vậy là cô đồng ý rồi” vẻ mặt Cao Bá vui mừng nói.

“Đúng vậy, tôi tên là Phạm Đình Đình, ông gọi tôi là Đình Đình được rồi”

“Được được” ông nhanh chóng trả lời như sợ cô đổi ý.

Cô chỉ mỉm cười. Cuộc sống làm bảo mẫu của cô bắt đầu. Nhìn qua Lạc Gia đang ngơ ngác, cô thấy hạnh phúc. Dù sao cậu ta cũng dễ nuôi mà hoàn cảnh lại giống mình. Có gì bực tức lỗi cậu ra xả là được rồi.

“Tôi dẫn cô đến nhà chính, cô với cậu chủ cũng chưa có gì bỏ vào bụng” Cao Bá đứng dậy đi ra đứng ở cửa.

Cô cầm tay Lạc Gia kéo đi. Lạc Gia như một chú cún vô thức đành mù mẫn đi theo. Cô đi ra ngang cánh cửa. Cao Bá cúi đầu xuống đưa tay ra như kiểu phương Tây, nói:

“Đình Đình tiểu thư, mời!” cô chỉ khẽ gật đầu rồi đi. Đúng là nhà quý tộc có khác, mỗi cử chỉ hành động đều khiến người ta phải suy nghĩ. Mà người đàn ông này trở mặt thật nhanh, mới lúc đầu cầu gắt. Một lúc sau cung kính. Đúng là tâm tính con người sâu không lường được. Muốn hiểu nó còn khó hơn cả lên trời

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ở lại vào ban đêm! (2)

Mặt trăng dần đã nhô lên cao. Màn đêm bây giờ đen kịt khiến cho nơi này âm u đến đáng sợ. Cô vừa đi vừa quan sát xung quanh. Cô cảm nhận được bàn tay Lạc Gia đang run run. Vợ quay lại nhìn hần.

Đôi mắt vẫn nhìn về một phía, khuôn mặt vô hồn cũng chẳng có biểu hiện gì. Nhưng cô cứ có cảm giác hần đang bất an. Cô đành thăm dò xem. Buông lỏng bàn tay đang nắm. Bỗng dung tay của Lạc Gia lại siết chặt tay cô. Mắt tròn to hơn. Run kịch liệt. Lúc chiều, cậu ta mặc định, mặc người ta làm gì thì làm. Con bây giờ lại chủ động nắm tay cô. Cô vợ vang kêu không ổn.

Nhanh đưa tay còn lại vuốt vuốt lưng, cho cậu ta tựa sát vào người mình. Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy cậu ta mới dần ổn định. Nhưng vẫn lấn sát vào cô.

Cao Bá đi một lúc không thấy hai người theo sau. Vợ quay lại nhìn thấy cảnh tượng này. Lo lắng kêu lên.

“Nhanh, chúng ta nhanh đi vào nhà không thôi thì không kịp” vào ban đêm cậu chủ thường hay phát bệnh. Con người sẽ lạnh buốt run rẩy kịch liệt. Nếu cậu chủ phát bệnh ở đây. E rằng còn có thêm chứng cảm lạnh.

Bước đi nhanh hơn, cô dẫn Lạc Gia đi vào nhà. Vì trời tối đen, cô không để ý ở ngoài như thế nào nhưng khi cô vào nhà thì thật ngỡ ngàng với kiểu trang trí nơi đây. Không gian rất thoáng rộng. Cửa đa số làm cửa kính. Lẫy mây trắng làm chủ đạo. Rất tinh khiết. Đây giống như một nhà cao ốc giàu có mà người ta thường chiếu trên tivi. Thật sự rất đẹp.

“Đình Đình, mời cô vào ăn, đồ ăn tôi đã sai người dọn sẵn trên bàn.”

Cô gật đầu cho có lệ. Vừa đi nhìn xung quanh. Đây là lần đầu tiên cô được vào căn nhà giàu như vậy. Nó khiến cô nhìn muốn hồng cả mắt.

Cô quay đầu nhìn cái người đi một bên

“Lạc Gia”

“.....” không biểu cảm, cô đành lấy tay chỉ chỉ vào bụng của hắn

“Bụng cậu kêu”

“....” một lâu sau, cậu theo cánh tay cô nhìn xuống. Vẫn không biểu cảm

“Lạc Gia” cô kiên nhẫn gọi tiếp

“....”

“Chúng ta đi ăn nhé!” cô nhanh tay kéo cậu ta đi. Đừng mong chờ vào người vô hồn như hắn. Ngần kiếp thì cậu ta vẫn chung ra một vẻ mặt, một biểu tình. Muốn thay đổi một người đã sống như vậy suốt hai mươi lăm năm thì không phải là chuyện ngày một ngày hai. Trước tiên phải lấp đầy bảo tử cô cái đã rồi tính tiếp.

Bước đến bên bàn ăn hình chữ nhật màu trắng. Cô và hắn có khay thức ăn riêng, một bên là khăn lau tay, một bên là nước hoa quả. Đồ ăn thì khỏi nói đến độ công phu của nó rồi. Cô bữu môi cảm thìa lên ăn

Chỉ là một bữa ăn thôi, có cần phải cầu kì như vậy không.

“Đình Đình, tôi phải nhắc nhở cô trước, đừng động vào thức ăn của cậu chủ bằng không cậu sẽ nhịn đói cả ngày” Cao Bá nghiêm túc nhắc nhở

“Rồi rồi, tôi biết rồi, ai mà rồi hơi đi chọc cậu ta, tôi cũng không phải là loại người ăn no rừng mỡ”

“Cô biết vậy được rồi, tôi đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, cô cứ dùng tự nhiên”

Cô chỉ lặng lẽ ăn. Không nói.

Cô nhớ không lầm là thấy giáo có dặn” vừa ăn vừa nói” sẽ thực gây mất vệ sinh nha. Mà một nơi tình khiết như vậy cô không muốn nhúng chàm chúng. Cô cầm cúi ăn đến đăm bụng rồi mới thôi. Ngẩng đầu lên nhìn. Chạm phải ánh mắt của hắn đang nhìn cô. Chẳng lẽ thẳng nhai này nhìn cô ăn nãy giờ sao!

“Lạc Gia”

“....” vẫn nhìn cô

“Lạc Gia”

“.....” không có thay đổi

“Ăn cơm đi”.

“.....”

Mẹ nó, chẳng lẽ phải bắt cô dứt cho hắn ăn. Cô không hiểu! Thật sự không hiểu! Không phải là hắn không cho người khác chạm vào hay sao. Sao đột nhiên lại không có khoảng cách với cô. Hình như cô cảm thấy. Mới gặp hay chưa đầy một ngày. Mà hắn đã ăn bám cô rồi. Cô thấy mùi hương hoa trên người cũng chưa đủ làm hắn không bài xích cô như vậy. Vậy là lí do gì nha. Cô thực không biết.

Cô lấy đũa gấp tí thịt đưa tới trước mặt hắn.

“Lạc Gia, ăn”

Ồ với hắn, cô luôn luôn đánh cược với những phản ứng của hắn. Lần này cũng không ngoại lệ. Cô đánh cược xem hắn có ăn hay không.

Nếu không thì hậu quả cô thể không tưởng tượng nổi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ở lại vào ban đêm! (3)

Nếu thắc mắc thì cũng đừng hỏi cô hậu quả như thế nào!

Vì sao ư? Vì nó đang ở sò sò ngay trước mắt cô đây này. Không thấy cái người đàn ông Cao Bá kia nâng niu cái người trước mặt như viên ngọc quý hay sao? Quay lại lúc đầu, nếu cô không biểu tình lạnh nhạt giải thích thì bây giờ cô chỉ là cái xác khô không hơn không kém.

Lạc Gia vẫn nhìn cô. Nhưng cũng dần há miệng ra nhận lấy.

Đình Đình thờ phào nhẹ nhõm. Thật May mắn hẳn cũng ăn được chút ít rồi. Bù lại nghi vấn của cô tăng thêm. Chính là câu hỏi “sao cậu ta không bài xích cô”

Cô vừa cúi đầu suy luận vừa đút thêm cho Lạc Gia ăn. Hắn rất phối hợp nhu thuận nghe theo lời cô.

Ánh mắt của hắn không được tốt. Nó làm cô cảm thấy rất giống cô! Chẳng lẽ là đồng bệnh tương thông.

Có cùng nỗi đau nên hiểu nhau rất rõ! Không đúng, cái này không phải ý chính. Thực quái lạ!!

“Lạc Gia, cậu ăn nữa không” cô buông đũa xuống hỏi nghiêm túc.

“....”

Thôi bỏ đi. Cô sao lại quên mất cậu ta bị bệnh cơ chứ.

“M...ẹ” giọng nói vụng về vang lên. Không khí ngưng trọng.

“Cậu...cậu nói cái gì, lặp lại lần nữa tôi xem”

“Mẹ”

Âm thanh này, câu nói này không phải chỉ một đứa bé đơn giản có thể nói sao. Mà Lạc Gia. Lần đầu tiên cậu nói chỉ gọi đơn giản là “mẹ” không phải là đủ chứng minh hồi nhỏ Lạc Gia rất khao khát tình thương của mẹ nhưng đổi lại mẹ cậu ruồng bỏ cậu đấy thôi. Cũng thực là.

Gọi cô là mẹ thì đành đi. Lại coi cô như người mẹ thực thụ. Điều này làm cô khó chịu. Chẳng lẽ phải gọi một người hơn tuổi bằng con há?

“Lạc Gia, cậu có ý thức phải không”

“..” nghiêng đầu hơi gật gật

“Tôi không phải mẹ cậu” Đình Đình nhẹ nói, đứng phắt dậy đi tìm Cao Bá.

Ăn cũng no rồi, hiện tại chỉ có ngủ là chưa no.

Lạc Gia như ý thức được cô đi. Nhanh hơn kéo tay cô lại cọ cọ vào má.

“Mẹ”

Mặt người nào đó nổi lên ba vạch hắc tuyến. Làm ơn cho cô rút lại câu ban nãy.

Người này ngoại trừ ngu ngốc ra thì vẫn là ngu ngốc.

“Cao Bá, Cao Bá, ông có ở đây không?” cô cất to giọng kêu.

Một lâu sau có người đi tới. Ngoài Cao Bá thì còn ai đây.

“Cao Bá, tôi muốn đi ngủ”

“Được rồi, cô đi theo tôi, tôi dẫn cô vào phòng”

Đình Đình quay lại nhìn người đang nắm tay cô.

Cô cười khổ

“Ông có thể làm cho tên này ngừng bám lấy tôi, có được hay không”

Cao Bá quay lại nhìn Lạc Gia. Nét già nua trên khuôn mặt có chút mỉm cười. Cậu chủ luôn không để ai tiếp xúc. Nhưng hôm nay bỗng nhiên tỏ ra thân thiết với một người chứng tỏ có diễn biến tốt.

“Cứ để như vậy đi, cậu chủ rất thích cô”

“Không lẽ ông muốn để cậu ta ngủ chung với tôi?”

Sắc mặt Ca Bá cứng ngắt. Không biết phân giải ra sao. Nhưng nhìn lại Lạc Gia. Tình thương của ông dành cho Lạc Gia là vô hạn. Hiếm khi cậu chủ muốn điều gì đó ông sẽ không cưỡng ép cậu

“Tùy theo cậu chủ đi”

Ông vừa nói vừa đi trước, lảng tránh ánh mắt như dao găm của cô.

Cô nhẹ đi vào phòng tức giận kéo mạnh Lạc Gia vào rồi đóng cửa cái “rầm”

Thở nhẹ rồi đi đến ngồi trên giường. Lạc Gia ngoan ngoãn ngồi theo.

Cô làm một osin mà có người phục vụ. Điều này chứng tỏ Cao Bá yêu thương Lạc Gia cỡ nào.

Mạnh gia, là một gia tộc không hề nhỏ, nó thao túng hết thảy nền kinh tế của các công ty nổi tiếng. Nếu cô đồng ý đi theo Lạc Gia, là cũng đồng ý chịu nhiều tai ương. Cô không mạnh mẽ nhưng ít nhất cũng bảo vệ được mình. Còn Lạc Gia, cậu cần một hơi ấm. Cô cũng cần một hơi ấm. Chuyện tình cảm luôn khiến ta cảm thấy thiếu thốn. Vậy nên cô và cậu ta đối với những sự hờ hững như vậy thì chắc chắn chuyện tình cảm chưa hề tồn tại.

Cô nhìn Lạc Gia, đưa tay vuốt vuốt tóc cậu. Kéo đầu cậu cho cậu dựa vào người cô. Trong gia tộc Mạnh đầu đá giết người không dao như vậy. Mà vẫn còn tồn tại một người như Lạc Gia, cũng chỉ có thể nói Lạc Gia thực may mắn. Cậu ta như vậy bù lại không bị cuốn vào sự phân tranh

Sự im lặng bao trùm cả nơi đây. Đến khi nghe cả tiếng hít thở đều đều. Bất tri bất giác cô quay đầu lại nhìn hán. Thấy hán đã ngủ gật trên vai cô. Cô thở dài.

Chỉ vì cậu ta mà chấp nhận mình bị rắc rối! Cậu ta có đáng để cô làm như vậy không!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bí mật dọn nhà ở riêng!!

áng sớm dậy mặt cô sưng như gấu trúc. Cô không thích ngủ cùng người lạ, lại ngủ cùng với người khác giới. Lạc Gia ban đêm ngủ ngoại trừ nắm tay cô thì không làm điều gì hơn. Nhưng, cô vẫn không ngủ được.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa liên tiếp vang lên.

Cô khẽ gỡ cánh tay đang bị nắm. Nhưng hình như Lạc Gia còn nắm chặt hơn.

Lặp lại nhiều lần vẫn không được. Nên cô đành lên tiếng.

“Vào đi”

“Cách” Cao Bá đi vào. Vẫn là bộ đồ đen bình thường như bao ngày.

“Ông làm ơn kéo cậu ta ra khỏi người tôi có được hay không” Cao Bá nhìn Lạc Gia. Rồi lắc đầu.

“Cô cũng thấy rồi đấy, tôi không giám đụng vào cậu chủ”

Cô nhú mày rồi cũng nhẹ nói:

“Tôi muốn về nhà để dọn đồ đi”

“Được, đợi cậu chủ tỉnh dậy, tôi đưa cô về”

“Ừ, nhà tôi có mấy chậu hoa tôi rất thích, ông có thể thuê xe chở đến giúp tôi được không?”

Cao Bá trầm mặc

“Không được, nếu như vậy xe gây chú ý cho báo chí lại thêm Mạnh gia sẽ sai người đến điều tra, nếu như họ biết cậu chủ đã đỡ bệnh thì đón cậu chủ về”

“Nha! Nếu bố mẹ cậu ta biết sẽ rất vui” cô thử thăm dò hỏi.

“Không được, nhất quyết không được về” Cao Bá khó chịu nói, nhưng lại không nói nguyên nhân. Cô cũng không hỏi tiếp. Cuộc sống của Lạc Gia giống như cô nghĩ.

“Vậy làm sao để đến đến, tôi không có nó thì cuộc sống tôi cũng vô nghĩa nha”

Không phải vô nghĩa mà là rất vô nghĩa. Nếu như vô tình đánh mất đi người bạn mình chơi từ nhỏ. Đó ai mà chịu được!

Cao Bá suy nghĩ một lát rồi nói.

“Tôi sẽ thuê người bí mật đem đồ đi”

Cô gật gù đầu. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà. Nhưng cái người ở bên cạnh toàn bám riết lấy cô không buông. Làm sao cô đi được?

“Đành đợi lát nữa đi, ông đem đồ đến để tôi rửa mặt”

Cao Bá gật đầu rồi đi.

Làm osin mà có người phục vụ, rất tốt!

Cô ăn sáng trên giường.

Lạc Gia ngủ dậy, mở mắt ra nhìn cô. Ở bên cạnh người này. Cậu thấy rất ấm áp. Chỉ cần đụng chạm vào thì cậu thấy rất an ổn nha. Chẳng lẽ đây là người “mẹ” trong truyền thuyết hay sao.

Cô ăn xong quay qua nhìn. Bốn mắt chạm nhau. Cô giật mình.

“Cậu dậy từ lúc nào, sao không nói cho tôi biết”

“...” vẫn nhìn cô chằm chằm.

Sao cô lại quên mất tên này bị bệnh nhĩ. Cảm giác bị một người nhìn chằm chằm thì thực con mẹ nó khó chịu.

“Cậu dậy rồi thì ăn sáng đi, tôi đi có việc, tí quay lại”

Tay mình lại bị nắm. Cô cúi đầu nhìn tay mình rồi nhìn Lạc Gia.

“Tôi sẽ không đi lâu đâu”

“...” vẫn không có động tĩnh.

Không lẽ cô đi vệ sinh cậu ta cũng muốn đi theo!

“Nếu cậu không thả tay ra, tôi sẽ bỏ mặc cậu”

“....” Lạc Gia nghiêng đầu ngây thơ nhìn.

Buông tay là gì nha!

Cô thật sự ngán ngẩm. Lấy tay còn lại gỡ những ngón tay cứng ngắt của cậu ta ra. Gỡ xong tay cuối cùng. Định vui mừng. Đột nhiên cánh tay kia lại bị nắm.

Nếu ai hỏi cảm giác của cô bây giờ như thế nào? Cô sẽ thẳng thắn trả lời.

Cô, bây giờ, thật sự, rất muốn, đánh....người!!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: An ủi?

Mặt trời cũng đã gần nhô lên cao. Trong căn phòng màu trắng xen những bông hoa đầy màu sắc xung quanh. Hương hoa vẫn vang vàng mùi trong căn phòng. Một người thì đang suy ngẫm về vấn đề buông tay là cái gì, còn một người thì tức giận đến mặt đỏ tía tai.

Lạc Gia vẫn nhìn chăm chăm vào hai cánh tay đang nắm lấy nhau. Anh thả lỏng bàn tay ra! Như vậy gọi là buông tay hay sao?

Anh kịp suy luận ra thì vừa lúc Đình Đình giật mạnh tay của Lạc Gia. Cô như được giải thoát. Men theo con đường cũ tháo chạy như điên. Bỏ mặc tiếng “a” thất thanh nho nhỏ của Lạc Gia ở trong phòng.

Mặc dù cô thương tiếc cho hấn. Nhưng cũng không được chỉ vì những xúc động nhất thời mà bỏ lỡ việc quan trọng phía trước. Cô cũng chưa ngu ngốc như vậy nha.

Cô chạy hớn hớn tới nắm tay Cao Bá nói:

“Hiện tại tôi về nhà, mấy chậu cây trong nhà tôi nhờ vào ông đấy”

Cô mặc kệ ông ta ngạc nhiên hay gọi cô lại. Cô chạy đi tiếp.

Cô cứ có cảm giác Lạc Gia sẽ đuổi đến đây. Nghĩ đến đó thôi cô lại thấy không đủ tự tin để bảo vệ hấn khỏi nơi nguy hiểm này.

Cô tùy tiện dùng số tiền ít ỏi trong người để bắt chuyến xe buýt về nhà. Không biết bao lâu. Cô đã đứng trước căn nhà hai tầng màu vàng kia.

Hít một hơi thật sâu. Phạm Đình Đình, mày phải thật bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh. Cố gắng nhẫn nại. Họ làm gì được họ. Vì tương lai, phải cố gắng.

Như lấy được quyết tâm. Cô cất bước mở cửa đi vào

“mày đi đâu giờ này mới về” giọng nói cay nghiệt từ trong nhà vọng ra ngoài.

Cô đứng khựng lại một lát rồi lạnh nhạt đi tiếp.

“Con tìm được việc rồi, hôm nay con dọn ra ngoài sống để thuận tiện làm việc”

“Mày làm việc gì? Tìm việc mà phải qua đêm mất tích không thấy tăm hơi như vậy hả?”

Cái này được coi là quan tâm cô không? Cô kinh ngạc.

Và làm cô thất vọng khi bà Lan nói câu tiếp theo.

“Mày làm cái gì thì cũng nghĩ đến thể diện nhà này, đừng để hàng xóm đồn ra đồn vào, thật mất mặt”

Cô hít một ngụm khí lạnh

“Con đi dọn đồ”

“Ừ, đi đi, càng nhanh càng tốt, tối hôm qua mày không về làm hại tao phải đi giải thích từng người một, thanh danh nhà này suýt nữa bị mày phá hủy”

Cô nhìn bà hồi lâu.

Người mà cô gọi bằng mẹ suốt hai mươi năm. Sống với cô tận hai mươi năm. Lại không tin tưởng cô, lại nhanh chóng đuổi cô ra khỏi nhà. Mặc kệ cô sống chết. Khi cô quyết định rời khỏi căn nhà này. Cô cũng quyết tâm kiếm tiền để sống riêng. Không dây dưa gì đến họ nữa. Nhưng không ngờ. Dù lạnh nhạt cách mấy, dù sống với nhau nhiều năm đến mấy. Một lời từ biệt cũng không. Chỉ có đơn giản là mấy câu nói gây lực sát thương thực lớn cho cô.

Nhanh chân thu dọn đồ. Nhìn lại nơi đây lần cuối. Khi cô bước ra khỏi cổng bà Lan vẫn không nói một lời. Lạnh nhạt đọc tờ báo. Cô đi ra khỏi cổng. Tay cầm vali. Nhìn lại nơi đây lần cuối. Rồi cúi đầu hững hờ bỏ đi.

Bây giờ tâm trạng của cô không ổn.

Đến dưới chân núi. Cao Bá nhìn cô như nhìn thấy vàng. Mặt mày hớn hờ

“Đình Đình, nhanh lên, cậu chủ lại phát bệnh, cô vào xem cậu chủ đi” hốc mắt Cao Bá đỏ hoe như sắp khóc

Cô nghiêng đầu nhìn. Không nói.

Ít nhất vẫn có người quan tâm cô, không phải sao?

“Đình Đình, cô đi nhanh đi” Cao Bá hoảng hốt. Ông cảm thấy hôm nay Đình Đình rất lạ. Như người vô hồn. Ông sợ Đình Đình mắc bệnh giống cậu chủ. Bởi vì đơn giản. Bây giờ ánh mắt hai người rất giống nhau.

“Từ khi nào...”

“Từ khi cô chạy đi a. Nhanh nhanh lên” ông ta hối hả kéo Đình Đình đi.

Lạc Gia hôm qua không phát bệnh, ông nghĩ bệnh đã thuyên giảm. Ai ngờ sáng nay vào phòng bị cậu chủ đánh đuổi ra. Nhốt phòng lại. Ông hốt hoảng nên đi tìm cô. Ai ngờ mới đến dưới chân núi lại gặp phải cô ở đó. Ông đúng là may mắn!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngọt ngào!

Được Cao Bá phân phó hết thấy, một lâu sau cô đã ở trước cửa phòng. Chỉ có Cao Bá run run sợ hãi đứng ở cửa. Cô chưa bao giờ thấy đáng vẻ ông như vậy. Dù chỉ mới tiếp xúc nhưng cô cảm nhận được ông là một người biết che giấu lại lạnh nhạt như nước nhưng lại không ngờ bay giờ ông lại run sợ như vậy.

Cô hiểu kì hời:

“Sao vậy” chỉ là cô vào phòng. Có Cần phải khiến người ta run sợ vậy không.

“Cô không biết lúc cậu chủ phát bệnh ra sao đâu?”

Là như thế nào a! Sẽ biến thành quái vật, hay là ma cà rồng hút máu người hay là thành người điên....

“Cậu chủ sẽ ném tất cả các đồ vật vào người lại gần cậu” Cao Bá điềm tĩnh lại rồi giải thích.

“À, ông đã từng mời bác sĩ chưa”

“Tôi đã từng mời rất nhiều, loại nào cũng có nhưng khi họ cố gắng lại gần thì thấy cậu chủ ngất xỉu...” Cao Bá lắc đầu thờ dãi.

“Sau đó thì sao....”

“Họ phát hiện cậu chủ vì quá sợ hãi nên đã cắn lưỡi, nếu lúc đấy không cứu chữa kịp thời thì có lẽ bây giờ cậu chủ đã không còn”

“Cho nên từ đó về sau chưa một bác sĩ nào đến khám cho Lạc Gia” cô vẫn lạnh nhạt nói

Cao Bá gật đầu coi như đồng ý. Ông nhìn vào cánh cửa. Người hơi run, có lòng tốt nhắc nhở

“Cô cẩn thận”

Đình Đình nhìn cánh cửa. Công việc của cô là bảo mẫu, cũng là osin. Có một người đối tốt với cô. Phục vụ cô tận tình rồi đến lúc cần cô người đó sẽ lợi dụng cô triệt để. Cao Bá chính là người như vậy. Vì cậu chủ của mình ông hi sinh để giữ cô lại. Kiên nhẫn phục vụ cô rồi đến khi cậu ta phát bệnh ông lại đẩy cô vào. Ông ta đối tốt với cô nhưng vẫn xem thường cô. Bởi vì cô chỉ là người làm thuyên giảm bệnh cho Lạc Gia.

Lạc Gia vẫn còn tốt lắm. Mặc dù bị gia tộc trừ bỏ nhưng ích nhất cũng có một người vì cậu ta làm mọi thứ. Còn cô thì sao. Mẹ không thương họ không coi trọng. Mình đành chỉ biết dựa vào mình thôi.

Cô uể oải đẩy cửa đi vào. Rồi nhẹ nhàng khép cửa.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh lạ kì. Cô không thấy Lạc Gia, cô cũng không muốn tìm hắn. Cô đoán chắc hắn cũng giống cô. Tìm chỗ nào tối mà cô mình lại run rẩy. Vâng! Đó chính là triệu chứng phát bệnh của chứng tự kỉ cấp độ thấp.

Hôm nay nhiều chuyện làm cô phiền, cô thật sự rất mệt. Cô đi đến cái ghế nằm trong góc tường tối đen như mực. Nhẹ ngồi xuống. Cúi đầu. Cô hiện tại rất cô đơn.

Im lặng hồi lâu. Cô cúi đầu nhìn xuống dưới. Thấy một bóng dáng gầy nhỏ ôm chặt chân của chính mình run rẩy kịch liệt.

Sáng nay chưa ăn, trưa nay chưa ăn nhưng sao tên này lại có sức run lớn đến vậy.

Cô nhìn chăm chăm cậu. Không có động tác cũng không lên tiếng. Cô rất mệt mỏi không muốn nói chuyện

Một lâu sau Lạc Gia như cảm nhận được ai đó nhìn mình. Cậu ngẩng đầu lên. Nhìn thấy cô. Cậu bốt run rẩy. Nhưng vẫn như cũ.

Cô nghiêng đầu lại nhìn Lạc Gia. Ngoắc ngoắc tay nhẹ nhàng nói:

“Lên đây”

Lạc Gia vẫn nhìn cô, không giám nhúc nhích. Cậu sợ đây chỉ là giấc mộng.

Cậu không lên thì cô xuống. Cô mỉm cười dịu dàng. Ngồi xuống dựa vào góc tường nơi tối nhất. Kéo cậu ta cho cậu ta dựa vào ngực mình. Ôm chặt lấy thân hình ấy. Nhẹ nhàng vuốt sống lưng.

Cô từng ao ước. Mẹ cô cũng làm như vậy với cô mỗi khi cô tủi thân. Nhưng đó mãi mãi là một giấc mơ xa vời.

Lạc Gia ngửi ngửi, đúng là mùi hương hoa cỏ ấm áp của cậu. Lạc Gia bỗng ngừng run. Thuận tiện để cô ôm vào lòng.

“Mẹ..” tiếng nói thanh thúy ngọt ngào từ miệng Lạc Gia vang lên.

Chỉ một tiếng đơn giản lại đi sâu vào lòng người khiến hai người này bỗng cảm thấy ngọt ngào đến kì lạ!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đến khi nào cậu hiểu được thì lúc đó tôi sẽ bỏ đi!

Cô ngồi dậy, nhìn qua bóng dáng đang nằm trên giường rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm qua cô ôm cậu, hai người mỗi người mỗi tâm sự riêng, chỉ im lặng rồi dần ngủ thiếp đi. Cô vất vả kéo cậu ta lên giường nằm rồi một mình cô ngồi một bên. Hôm nay bắt đầu một ngày mới rồi. Cô bắt đầu cuộc sống mới. Không biết khi vắng cô họ sẽ hạnh phúc như thế nào.

Nhìn đồng hồ điểm đúng 6 giờ.

Cô leo lên giường, lưng lay Lạc Gia dậy.

Lạc Gia nhanh chóng mở mắt rồi nằm lì ra đấy. Cô cất giọng.

“Dậy ăn sáng”

“....” ăn sáng là cái gì? Lạc Gia nghiêng đầu nhìn, đôi mắt ngây thơ mở to nhìn cô.

Đình Đình thật sự hết cách. Đành lấy tay đặt nơi bụng cậu.

“Nơi này có tiếng”

“.....” vẫn không hiểu

“Nơi này muốn đi ăn” cô kiên nhẫn nói.

Lạc Gia nhìn xuống phần bụng của mình. Chóp chóp mắt.

Nơi này muốn ăn! Cậu cũng muốn ăn giống nó.

Đình Đình nhìn Lạc Gia. Biết được cậu gần hiểu. Lại nói.

“Đi ăn nhé!”

“....” Lạc Gia nghiêng đầu.

Cô thấy Lạc Gia đã đồng ý vội gọi Cao Bá đưa đồ vệ sinh răng miệng vào.

Chính xác là cho cậu ta vệ sinh tại giường. Như một đứa trẻ.

Có điều là, khi Cao Bá bước vào, cậu ta khó chịu nhìn chăm chăm. Cô nhanh lấy đồ trên tay Cao Bá bước vào.

“Ông nói cậu chủ không thích người khác vào phòng của mình”

“À” Cao Bá vội hiểu ra. Ý ngầm của Đình Đình là. Căn phòng này vẫn như cũ, vẫn không có ngoại lệ đón tiếp người lạ vào phòng.

Kiên nhẫn giúp cậu ta vệ sinh. Trong lòng tự nhủ.

“Đình Đình, mày là bảo mẫu, nhất định phải kiên nhẫn”

Cầm tay kéo Lạc Gia đi vào ngồi trên bàn ăn. Cao Bá như thân quen với cảnh bên cậu chủ có người nên cũng không ngạc nhiên mà phục vụ tận tình.

Đình Đình gọi:

“Ông ngồi xuống đây ăn luôn”

Cao Bá nhìn cậu chủ. Rồi gật đầu.

Mông ông chưa đặt xuống ghế. Thì thấy tiếng thủy tinh vỡ.

Cô nghiêng đầu nhìn Lạc Gia. Lúc đầu gặp. Cô cũng tùy tiện mắng một câu. Cũng nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ. Không lẽ để ngăn cách người khác không đến gần, cậu cảm thấy khó chịu nên dùng thủy tinh để báo hiệu ngăn. Không tệ nha! Bệnh cậu ta vẫn có thể chữa được.

Cao Bá khuôn mặt trắng bạch, vội đứng dậy, vừa dọn vừa nói.

“Tôi ăn riêng cũng được, hai người ăn trước đi”

Cô gật đầu. Rồi gấp một miếng thịt đưa tới trước mặt hắn.

“Lạc Gia, ăn” cậu ta rất gầy, cần phải bổ béo.

Lạc Gia rất phối hợp há miệng ra ăn.

Cô cứ ăn một miếng. Đút cho hắn một miếng.

Cao Bá nhìn thấy cảnh này ngạc nhiên không thôi. Cậu chủ ăn rất ít. Không phải món mình muốn thì không ăn. Lại không thích ai đụng chạm đồ của mình. Vậy mà lại tình nguyện ăn đồ ăn của một người lạ gấp cho. Ông cảm thấy cậu chủ như vậy là rất ổn. Bệnh tình có khả năng giảm. Ông vui mừng làm nốt việc của mình.

Ăn uống xong xuôi. Cô lau miệng sạch sẽ rồi nhìn ra ngoài vườn. Như giờ này, thói quen ăn sáng xong là đi ra vườn chăm sóc hoa. Nhưng hoa đều ở nhà cô hết rồi, giờ lấy cái gì chăm sóc bây giờ.

“Cao Bá, khi nào thì mấy cái cây của tôi được chuyển đến” nhìn sắc trời có mưa phùn nhẹ. Cô vội hỏi.

Cao Bá vừa rửa chén bát vừa trả lời.

“Mấy chậu cây tôi đã bí mật đem lên máy bay rồi. Tầm 2-3 ngày nữa sẽ đến”

“Bằng máy bay”

“Đúng vậy”

“Thật sự là máy bay” cô nghi ngờ hỏi.

“Chắc chắn, là máy bay” ông trả lời chắc nịch.

Cô cảm thán, đúng là nhà giàu có khác. Cái gì cũng dùng phương tiện hiện đại nhất để xử lý.

Chống cảm nhìn ra ngoài trời. Lo lắng cho mấy cái cây của cô! Vì sao mà lo lắng trong khi nó đã được an tọa trên máy bay thân yêu? Cây nó cần gì là thiết yếu, cần quang hợp, cần uống nước nha. Đột nhiên trong 2 đến 3 ngày giam cầm nó. Người chăm sóc nó mười mấy năm như cô nào chịu được. Mẹ cô ngắt một cành hoa, cô cũng ủ rũ suốt cả tháng. Bây giờ nó héo đi. Bảo sao cô không đau lòng.

Nhưng mà thôi, vì tương lai, đành chịu vậy.

Mưa một ngày một lớn. Cô như tìm được thú vui. Quay sang nhìn Lạc Gia.

“Tôi sẽ dựa vào mưa để sáng tác văn. Cậu thấy thế nào hả”

“...” Lạc Gia nghiêng đầu nhìn nét tươi cười trên mặt cô.

Cậu thật sự không hiểu!

Cô mặc kệ cậu ta có hiểu hay không bắt đầu nói.

“Trời hôm nay mưa rất nhỏ, nhưng độ sát thương của nó rất lớn, từng hạt mưa rơi xuống như những cây kim tí hon đâm vào người rất đau rát. Con gió ủa qua như tiếng gào thét của nỗi lòng mình, bấp bênh, bồng bột lại không nói hết được tâm sự. Từng cơn mưa rơi xuống rất lạnh. Nó lạnh buốt. Vừa lạnh mà lại vừa đau thấu tim gan...”

Ngang đoạn đấy. Cô không tài nào nghĩ ra được. Mặc dù sức phóng đại sự vật hiện tượng của cô đã vuron cao tầm vũ trụ. Ai nha!!! Cô vốn rất yếu về môn văn nha.

“Lạc Gia, cậu hiểu không”

“....” vẫn cầm cúi nhìn cô. Tô về nói.

Tôi không hiểu! Bất cứ nói cái gì tôi cũng không hiểu.

Cô bấu môi xem thường, băng quơ nói một câu :

“đến khi nào cậu hiểu được thì tôi nhất định sẽ bỏ đi”

Cô chỉ nói đơn giản. Nhưng cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng chỉ vì một câu nói mà làm cô bị Lạc Gia bám lấy không rời!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ý nghĩa của loài cây!

Thấm thoát đã đến ba ngày. Cuộc sống của cô với Lạc Gia vẫn bình thường như cũ. Sáng sớm giúp hấn ăn. Trưa lại đọc truyện cho hấn nghe. Đêm về lại đi ngủ. Từ khi có cô, Lạc Gia hầu như chưa bao giờ phát bệnh mà ngày càng đi sâu theo chiều hướng xem cô giống người mẹ.

Suốt ngày ăn no ngủ ngon đi gọi cô “mẹ” khiến cô phát ngái chết đi được.

Lạc Gia cũng béo lên không ít. Hôm nay cô yên tâm lên chế độ ăn uống đều đều cho hấn.

Hôm nay là ngày gì? Chính là ngày máy bay hạ cánh đem những loại hoa cô yêu thích về đây. Nhân lúc Lạc Gia đang ngủ. Cô hào hứng chạy đến vườn. Nhìn những bông hoa chính tay cô trồng suốt mười mấy năm.

Nhanh chân đưa nước đi tưới rồi cắt tia đẹp để, mặc dù nó đã có vẻ hơi héo nhưng chăm sóc giờ vẫn còn kịp. vừa đi vừa ngâm nga bài hát, rất hạnh phúc.

Lạc Gia mở mắt ra không thấy cô. Nghĩ là “mẹ” đã bỏ cậu đi. Sợ hãi chạy ra. Đột nhiên cậu nghe tiếng hát. Khẽ dừng lại rồi như vô thức đi theo tiếng hát đó. Thấy Lạc Gia đến gần.

Cô vui vẻ kéo tay cậu lại chỉ chỉ vào những chậu cây xinh đẹp kia.

“Lạc Gia, cậu có thấy đẹp không, những bông hoa này không những đẹp mà rất thơm nữa nha”

“...” cậu yên tĩnh nghe cô nói.

“Đây là bông hoa mỗi năm chỉ nở một lần, cậu đừng động vào nó nha, nó nở ra sẽ rất đẹp đó” cô lấy tay chỉ vào chậu cây hoa màu trắng ở gần đấy. Chậu cây màu trắng, thân cây màu trắng, toàn thể đều màu trắng cô độc giữa nhân gian. Cô rất thích sự tinh khiết của nó.

Lạc Gia theo hướng tay cô chỉ. Nhìn bông hoa kia. Nghiêng đầu ngơ ngác nhìn. Cô cảm thấy cậu ta nhìn hồi lâu không có phản ứng. Vội kéo tay cậu ta đến ngồi cạnh xịt đu.

“Lạc Gia, cậu biết vì sao tôi thích những bông hoa kia hơn mọi thứ trên đời không”

“....” không có phản ứng, cô ngán ngẩm nói:

“Cậu đúng là, từ nhỏ tôi có nghe người ta đồn rằng ,truyền thuyết kể rằng, ngày xưa, rất xưa có một cô gái tên là Hoa, cô gái ấy rất đẹp, trên người cô gáitoát ra mùi hương dịu dàng quyến rũ, thu hút khắp các chàng trai trên thế gian này. Cô dịu dàng, cô xinh đẹp nhưng số phận cô lại bạc bẽo. Cô lấy phải một người chồng trắng hoa, đa tình. Nhưng cô vẫn cam chịu. Cô luôn nghĩ rằng tại vì mình không đủ xinh đẹp, không đủ quyến rũ nên không được người đàn ông của mình yêu thích. Nên cô tìm mọi cách để biến mình thành xinh đẹp. Nhưng cô càng xinh đẹp. Thì người của cô lại càng mắc bệnh. Đến khi chồng của cô để ý đến cô thì cô lại từ biệt cõi trần mà chết...”

Lạc Gia im lặng chăm chú nghe cô kể chuyện.

“Mãi đến khi thân xác cô chết đi, cô vẫn sống cô đơn một mình, lạnh lùng, xinh đẹp mà lẻ loi, trên người cô mọc ra một ngọn cỏ, dần nó biến thành bông hoa nhỏ màu nhạt bình thường rồi dần biến thành bông hoa hồng rực rỡ, bên cạnh hoa hồng lại mọc hoa lưu ly, hoa trich tuyết, ...những cánh hoa xinh đẹp quý hiếm nhiều loại khác nhau đua nhau mọc trong khu lăng mộ của cô, nó tỏa ra mùi hương thơm ngát nhưng lại day dứt lòng người”

“....” gió nhẹ nhẹ bay qua cuốn lấy tóc cô thổi đi. Cô kể tiếp:

“Ý nghĩa chính là: cô là một ngọn cỏ mà cố gắng trở thành những bông hoa xinh đẹp để được người yêu thương, nhưng dù cố gắng cách mấy, những bông hoa kia đều lẻ loi và cô đơn, dù nó là ngọn cỏ xấu xí hay là bông hoa hồng xinh đẹp thì nó mãi mãi vẫn không được coi trọng”

Những bông hoa kia giống cô, nên cô muốn chúng làm bạn với cô. Hoa có sắc, lại chung tình. Cô có nó thì cô sẽ không bao giờ sợ bị bỏ rơi nữa.

“....” Lạc Gia vẫn nghiêng đầu nhìn cô. Không nói.

Cậu hiểu cảm giác của cô! Nhưng cậu không hiểu cô đang nói gì.

“Hi, đồ ngốc” cô cười trù nhìn Lạc Gia. Rõ là cậu không hiểu nhưng lại cố gắng để hiểu. Đúng là đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Sóng gió bắt đầu!!!

Cuộc sống của hai người dần ổn định. Hai tuần sau cô lại bắt đầu dạy hấn trồng hoa.

“Lạc Gia, trước khi trồng cây mới, cậu nhớ cho đất và phân vào trước nhé” cô lấy tay chỉ vào đất với phân ở một bên nói chậm nhẹ.

“Mẹ” Lạc Gia nghiêm túc trả lời.

Cô nhẹ mỉm cười. Cứ mỗi lần cậu hiểu hay làm cái gì đó. Cậu đều gọi “mẹ”. Chỉ duy nhất một mình cô được hưởng thụ cái cảm giác nghe cậu gọi

Thật sự rất ngọt ngào!!!

“Cậu cho một ít vào, để cây hoa lên, rồi cầm nước đi tưới”

Cô chậm chạp là từng động tác một. Đối với người mới tập trồng cây thì nên biết rõ cơ bản những bước này. Còn cái khó hơn thì để sau này làm quen dần rồi tính.

Lạc Gia có thể cảm nhận được sức sống của cây, thì đó cũng là một cái duyên.

Cô nhìn người đang bận rộn làm theo những bước cô dạy, dù có vụng về chậm chạp nhưng đối với cậu đó cũng là bước ngoặt rất lớn rồi.

Áp dụng chế độ ăn cô vạch ra, người cậu đã trắng trẻo, có tí thịt một chút. Mà quan trọng là chiều cao cậu tăng rất nhanh mới đó mà đã cao hơn cô cái đầu. Cô đang nghi ngờ có phải chiều cao lâu nay của cậu ta bị ức chế nên giờ mới phát triển không đây.

Cô nhìn cậu đến thất thần. Nếu đôi mắt cậu không ngây thơ và vô hồn thì giờ cậu chính là người rất đẹp trai. Được xem là thần tượng của các cô gái.

Nếu cậu có ý thức thì cô sẽ có cảm giác là không xứng với cậu.

“Mẹ..” Lạc Gia lung lay tay Đình Đình để cho cô nhìn vào mặt cậu. Khuôn mặt Lạc Gia ửng hồng chỉ vào cái cây không ra hình dạng bên kia tỏ vẻ cậu đã làm xong rồi.

Cô nhìn ra cây bên kia, khóe miệng giật giật.

“Tốt..tốt Lạc Gia ngoan lắm” cô gượng cười xoa xoa đầu hấn

Lạc Gia nghiêng đầu nhìn cô thật lâu.

Rõ ràng là cậu thấy rõ cô đang cố gắng nói. Rất khó chịu nha!!!

Thấm thoát lại trôi qua hai tuần nữa. Cuộc sống của cô rất tốt. Cả ngày có Cao Bá phục vụ đồ ăn, lại dạy cho học trò trồng hoa, rảnh thì đọc tiểu thuyết rồi search google nghe nhạc. Cuộc sống như này cô còn cần gì hơn?

Đình Đình đang ở ngoài vườn đọc sách, Lạc Gia đang loay hoay trồng cây. Cao Bá đi vào về mặt ngưng trọng.

“Đình Đình, chúng ta nói chuyện một lát được không?”

Cô nghiêng đầu nhìn Lạc Gia rồi gật đầu. Ý bảo ông ngồi xuống.

“Hơn một tuần nữa là đến ngày sinh của cậu chủ?”

“Cái này thì có gì quan trọng sao?” cô nghiêng đầu nghiêm túc hỏi

“Hằng năm thì Bà Mạnh, anh trai của cậu chủ sẽ đến đây?”

“Vậy ông chủ đâu?”

Cao Bá lại nói,

“Ông chủ bị bệnh, không thể đi xa được”

“À” cô gầy gù hiểu, chờ Cao Bá nói tiếp.

“Cô có thể giúp cậu chủ gặp bà Mạnh không?”

Cô biết ngay mà, mỗi lần có việc nhờ cô ông ta sẽ đến nói chuyện thật nghiêm túc.

“Hằng năm khi bà Mạnh đến đây thì sao?”

“Cậu chủ sẽ chỉ nhốt mình trong phòng trước rồi không chịu gặp ai đến khi họ đi” Cao Bá thở dài.

Cô phát hiện ra vấn đề khó hiểu. Vội hỏi.

“Lạc Gia chỉ nhốt mình vào trong phòng thì làm sao biết được họ đã đi?”

“Tôi cũng không biết, hình như ai có ý tốt, ý xấu hay là người như thế nào cậu chủ đều biết” chính vì lý do đó. Khi cậu chủ thân thiết với cô ông cũng an tâm mà không phản đối

Làm ơn bớt mê tín đi, cậu ta đâu phải thần thánh trong thần thoại Hy Lạp.

Cô ngán ngẩm mở quyển sách ra đọc “ vậy thì cứ như mọi năm, nhốt cậu ta ở trong phòng đi”

“Lần này không được, Bà chủ nói trước là dẫn một người đến làm bạn với cậu chủ, nếu hợp thì cưới luôn dù sao cậu chủ cũng đã lớn rồi” Cao Bá nghiêm túc, thần sắc ngưng trọng.

“Ừ, sao cũng được” cô lạnh nhạt đọc sách.

“Cô không lo lắng tí nào sao” Cao Bá nghi ngờ hỏi.

“Ừ”

“Vậy tôi đi trước” Cao Bá thở dài lắc đầu đứng dậy rời đi. Ông đã nghĩ rằng giữa cậu chủ và cô nảy sinh tình cảm. Nhưng không phải vậy. Chắc ông đã nghĩ nhiều rồi.

Đợi khi bóng lưng Cao Bá dần mất đi. Cô mới gấp quyển sách đang đọc rồi quay đầu lạnh nhạt nhìn Lạc Gia.

Nhanh như vậy sóng gió đã đến rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bất ngờ!

“Lạc Gia, lại đây” cô ngoác tay gọi hân tới.

Lạc Gia ngoan ngoãn nghe theo lời cô.

Đến khi hân tới gần, cô dựa đầu vào ngực rắn chắc của hân. Thờ ỉa.

“....”

hân đứng yên cho cô dựa. Hân biết cô hiện tại rất phiền lòng. Mà không biết lý do vì sao. Như vô thức tay cứng ngắt đưa lên ôm chặt cô.

Cô nằm yên trong vòng tay của hân, không nói gì, im lặng lâm vào trầm tư.

Cô thích sự độc chiếm, cô chỉ thích mỗi mình Lạc Gia gọi cô, Lạc Gia chỉ có thể cho cô đến gần. Nhưng điều này có tồn tại mãi không. Lạc Gia gốc nhưng chưa chắc con của hân đã gốc, với người hai mươi lăm tuổi như hân thì yêu đương sinh con là chuyện bình thường. Nhưng xuất thân của Lạc Gia không nhỏ nên sinh con để cái càng sớm càng tốt...

Lạc Gia tiếp nhận nỗi đau, hân không làm được. Hân ngây thơ, trẻ con lại gốc gác. Chuyện này hân không làm được.

Nhưng nếu như hân gặp được người làm hân động tâm thì sao!!!

Cô sẽ rời xa hân....

Nhưng cô sẽ không cho hân có cơ hội động tâm! Sẽ không!

“Lạc Gia, cậu là của tôi” cô vô thức nói.

Lạc Gia nghiêng đầu không hiểu.

Chân mày cậu nhíu chặt. Đình Đình mới là của Lạc Gia chứ.

Kể từ hôm đó. Hai người sinh hoạt bình thường, nhưng chỉ có điều Lạc Gia có vẻ thông minh hơn. Trồng cây cảnh rất nhanh lại thuần thục. Gần sát đến ngày sinh nhật của hân. Cô tự tay mình ngắt bông hoa cô yêu thích nhất, kết hợp với tinh dầu làm túi thơm bỏ vào trong gối bông tặng hân.

Lạc Gia vui vẻ nhận lấy.

--- --- đường phân cách--- -----

Ánh nắng rạo rực chiếu xuyên qua cửa sổ. Cô khó chịu ngồi dậy.

Hôm nay là một ngày đáng ghét. Ông trời biết Bà Mạnh đến cho nên để ánh nắng gay gắt làm thùng lốp xe bà cũng nên.

Lạc Gia như cảm nhận được áp lực. Ngồi bật dậy, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Bỏ nhào vào người cô. Hốt hoảng kêu:

“Mẹ“..

Cô ngạc nhiên nhìn. Sao Lạc Gia lại như thế này, chẳng lẽ cậu cảm nhận được hôm nay có vấn đề.

Chẳng lẽ điều Cao Bá nói đều là sự thật!!

“Không sao, không sao, có Đình Đình đây rồi” cô vỗ vỗ mặt cậu ta trấn an.

Lạc Gia vẫn run sợ đứng sau người cô.

“Lạc Gia ngoan, không có chuyện gì”

Đình Đình vỗ đầu hân.

Đột nhiên Lạc Gia cúi đầu, núp sau lưng cô. Tiếng Cao Bá vọng vào:

“Đình Đình, cô chuẩn bị đi, bà chủ sắp đến”

“Tôi biết rồi” cô lạnh nhạt trả lời rồi xoay người đối diện với Lạc Gia.

“Lạc Gia có thương Đình Đình không?”

“Mẹ...“Cậu nói là có.

“Vội đi vào thay quần áo đẹp, rồi mạnh mẽ đi ra ngoài chứng tỏ cậu đủ khả năng bảo vệ Đình Đình, được chứ”

Đình Đình thần sắc nghiêm túc nói

Lạc Gia suy ngẫm hồi lâu, tiêu hóa hết lời nói của cô.

Lạc Gia rất thương Đình Đình!

Lạc Gia muốn ở bên Đình Đình!

Lạc Gia muốn Đình Đình cười với Lạc Gia!

Lạc Gia bảo vệ Đình Đình!

Đúng, chính là ý như vậy. Lạc Gia nghiêm túc gọi.

“Mẹ...”

Cô mỉm cười, hẳn đã đồng ý rồi.

Tại phòng khách, Lạc Gia và Đình Đình hai người ngồi nghiêm chỉnh trên ghế đón khách.

“Cạch” tiếng mở cửa đi vào.

Bà Mạnh thân một trong phục đồ, bên ngoài khoác thêm một lớp áo bông màu trắng, tóc màu nâu vàng hoe được búi lên cao, làn da trắng nõn kết hợp với đôi mắt phượng. Nhìn đã đủ biết bà cao quý đến cỡ nào. Cô định đứng dậy chào hỏi thì nhìn thấy người đằng sau. Một thân trang phục ôm sát. Mái tóc thả bồng bềnh, dáng người rất chuẩn, khuôn mặt lại được trang điểm kĩ xảo xinh đẹp vừa ngây thơ lại vừa kiêu hãnh. Nhưng khuôn mặt này rất quen thuộc với cô.

Làm cô bất ngờ hơn nữa là cô không ngờ rằng, người sẽ sống chung với Lạc Gia lại người đó, em gái cô. Phạm Hương!!!!

Cô đứng hóa đá tại chỗ.

Lạc Gia thấy cô như vậy, nắm chặt tay cô sợ hãi.

Cô hoàn hồn lại. Đi đến trước mặt Bà Mạnh,

“Chào bà, tôi là Đình Đình, được xem như là bảo mẫu của cậu chủ”

Bà Mạnh liếc nhìn cô một cái. Lạnh lùng không nói, đến ghế ngồi xuống.

“Chị” Phạm Hương kinh ngạc kêu lên. Cô chỉ lạnh nhạt “ừ” rồi nói.

“Mời ngồi”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đối chọi gay gắt!!!

Phạm Hương ngạc nhiên nhìn cô. Rồi nhìn người phía sau lưng cô.

“Hương, con ngồi xuống đi”

“Vâng” Bà Mạnh thân thiết nói với Phạm Hương, ánh mắt nhu hòa, không còn vẻ lạnh nhạt khi nãy. Quay qua trừng mắt nhìn cô.

“Cô là ai?” bà ta nhìn Đình Đình hỏi.

Không phải ban nãy cô nói rồi đó. Đúng là xem thường người khác. Ngay là tên ăn mày nó cũng có ba phần tôn nghiêm. Còn cô lòng tự tôn của cô đã bị giẫm đạp ngay lúc đầu vậy thì cô cũng tự nguyện mặt dày vô si để nói với bà:

“Tôi mới vào đây làm hơn một tháng”

“Nhà này từ khi nào đã cho người lạ bước chận vào”

Vậy Phạm Hương là người quen chắc.

Quả thật vô lí.

Lạc Gia vẫn đứng sau người cô. Tránh để bọn họ đến gần.

Phạm Hương vẫn ngồi đấy. Không chịu giải thích giúp cô dù biết là cô bỏ nhà đi gần một tháng để làm việc.

Thấy cô không trả lời. Cứ nghĩ là xem thường bà. Tức giận gọi:

“Lạc Gia, qua đây ngồi”

Lạc Gia như gặp quỷ. Bấu chặt cô hơn. Người run mạnh mẽ.

Cô ghét bỏ nói:

“Đừng tức giận với cậu chứ”

Bà Mạnh giận đến đỏ mặt. Suốt đời bà cao quý. Nhưng chưa có ai dám nói bà như thế. Bà bỗng nhiên thấy muốn rời khỏi nơi đây càng tốt.

“Như Cao Bá đã nói, Phạm Hương sẽ ở đây với Lạc Gia, cô không cần làm bảo mẫu nữa, xuống phục vụ việc nhà đi”

Chị mà đi phục vụ cho em gái ruột của mình sao. Nực cười.

“Nếu như Phạm Hương chạm vào được một ngón tay của Lạc Gia, tôi sẽ tự nguyện”

“Một người ở như cô mà còn có quyền lên tiếng” bà Mạnh dùng giọng điệu chua ngoa nói.

“Nếu bà muốn đuổi tôi thì tôi không đảm bảo rằng sau này Lạc Gia sẽ sống bình thường.

“Cô...” bà Mạnh nghẹn lời, cô ta ý thế Lạc Gia chỉ chạm vào cô mà có cả gan uy hiếp bà.

Phạm Hương bấy giờ mới lên tiếng. Không phải bênh vực người chị của cô mà là bà Mạnh

“Dì, dì khoan tức giận, dễ gây ra nếp nhăn lắm, chỉ bằng con chạm vào Lạc Gia là được”

Lạc Gia là tên để cho cô gọi sao?? Đinh Đinh bất mãn bĩu môi.

Phạm Hương cứ nghĩ Đinh Đinh chạm vào được nhất định cô sẽ chạm vào được. Đi đến gần. Lạc Gia như mất đi lí trí. Kéo Đinh Đinh vào ôm chặt rồi ném cái ly thủy tinh trúng trán Phạm Hương. Nó khiến cô hoảng sợ ôm lấy cái đầu đau của mình.

Bà Mạnh kinh ngạc chạy đến xoa cho cô. Dùng ánh mắt trách móc về phía hai người.

Đinh Đinh ở trong vòng tay của Lạc Gia nhìn thấy này. Cười lạnh

“Dì, con không sao đâu, con ở một thời gian chắc chắn Lạc Gia sẽ cho con chạm vào” đôi mắt xinh đẹp rung rung nói.

Bà Mạnh tỏ vẻ đau lòng.

“Sao con lại phải chịu uất ức như vậy”

Khuôn mặt tội nghiệp nhìn qua cô rồi nói.

“Chỉ cần chị em con hòa thuận là được rồi”

Đinh Đinh cười to trong bụng. Hòa thuận.

Suốt mấy năm trời cô luôn coi Đinh Đinh là quái vật lạ mà tránh xa. Rồi ở đây tình nồng ý mật bảo vì người chị đáng quý này.

Đinh Đinh không hiểu, tại sao một người có sự nghiệp có tình yêu, có tất cả mọi thứ như cô lại muốn tranh dành sự ấm áp còn con này của Đinh Đinh? Tại sao?

Cô nghiêng đầu nhìn bóng dáng lấp ló ở ngoài.

Rồi quay lại nhìn hai người.

“Tôi đưa Lạc Gia vào phòng” cầm tay kéo cậu đi

“Đứng lại, tôi chưa cho cô đi” bà Mạnh tức giận quát

“chẳng lẽ phải ở đây đến khi Lạc Gia cắn lưỡi tự tử bà mới cho đi” cô lạnh lùng đáp.

Bà Mạnh ghen hòng. Quay qua nhìn Phạm Hương:

“Vậy con sẽ ở đây chứ”

Cô kéo Lạc Gia vào phòng. Trước khi vào phòng cô nghe được tiếng “vâng” đầy ngọt ngào toàn dao găm kia của em gái yêu quý.

Quay lại nhìn Lạc Gia. Đưa tay lên áp trên má cậu:

“Sợ không?” cô dịu dàng hỏi.

Lạc Gia không đáp. Chỉ ôm chặt cô

Cô cũng dựa vào hắn. Nhắm chặt mắt. Mặc kệ hiện tại hay tương lai như thế nào. Cô cũng sẽ bảo vệ hắn. Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bàn Bạc!!

Cô không biết đây chỉ là một vở kịch hay là sự giàn xếp chu đáo. Cô cứ có cảm giác chuyện này rất gây nguy hiểm đến Lạc Gia. Trong lúc hai người nói chuyện cô nhìn thấy một bóng dáng lấp ló ngoài vườn nghe lén. Chắc chắn đây không phải là Cao Bá.

Bóng lưng Cao Bá rất lớn, lại thích mặc bộ đồ đen, nếu ông muốn nghe thì sẽ đi thẳng vào trực diện chứ không phải lén lút lút.

Cô không biết Bà Mạnh và Phạm Hương đã đi chưa hay Phạm Hương sẽ ở lại đây quấy rối cuộc sống của cô và Lạc Gia. Cô chỉ cảm thấy có nhiều chuyện rất vô lý ở đây. Nhà cô cũng thuộc loại nhà khá giả nhưng lại không giàu có đến mức quen biết Gia tộc nhà họ Mạnh đến mức thân thiết như thế. Lại không từ thủ đoạn để lấy lòng bà Mạnh và đẩy cô xuống nước.

Em gái cô, dù cô không tiếp xúc với nó nhưng cô hiểu rõ tính khí của nó. Nó sẽ không đụng chạm hay hăm dọa cô dù chỉ một lần, nhưng hôm nay lại thay đổi rất lớn.

Không được! Cô nhất định phải tìm ra nguyên nhân. Cô vào sống ở đây, không chỉ ăn không ngồi rồi chờ giặc đến mới đánh trả. Cô muốn là Gia Cát Lượng, luôn luôn phòng bị trước mọi thứ.

Lạc Gia hôm nay hoảng sợ, nên khả năng cô ra ngoài tìm hiểu rất ít.

Đình Đình giả vờ dành Lạc Gia ngủ rồi gọi Cao Bá vào:

“Cao Bá, chuyện hôm nay ông biết đúng không” cô cúi đầu giọng nói dịu nhẹ

Cao Bá nhìn cô rồi gật đầu, chuyện ngày hôm nay ông đã nhìn rõ hết thảy. Ông biết Bà Mạnh luôn ghét bỏ Lạc Gia nhưng ông không chống đối cũng không có khả năng chống đối. Hôm nay ông thấy người con gái trước mắt này lạnh nhạt mạnh mẽ cả gan chống đối bà Mạnh để bảo vệ Lạc Gia. Bỗng dưng ông cảm thấy bản thân ông tồi tệ. Thua cả một đứa mới lớn như cô.

“sao hôm nay, chỉ có bà Mạnh, anh trai của Lạc Gia đâu”

Cao Bá ngạc nhiên nói:

“không phải hôm nay cậu chủ đã đến hay sao, cô thật không nhìn thấy?”

Đình Đình nhú chặt lông mày.

Đã đến!

Xem ra người nghe lén ngoài kia khả năng là anh trai của Lạc Gia! Nhưng hà cớ gì phải trốn tránh như vậy?

“hắn, có yêu thương Lạc Gia không”

Cô xoay lại, vuốt tóc Lạc Gia đang ngủ. Hỏi một câu rất không liên quan

“cậu chủ rất yêu thương Lạc Gia, năm chín tuổi, vì để bà Mạnh không phân biệt đối xử với Lạc Gia, cậu cầu xin bà Mạnh suốt năm ngày nhưng đổi lại bà

ngang nhiên cắt đứt quan hệ giữa hai người..”

“sau đó thì sao”

“sau đó, cậu chủ bỗng dưng đổi tính, lạnh nhạt với bà chủ, lại rất kiên cường học tập để trở nên mạnh mẽ, nhưngđổi lại cậu chủ chỉ nhìn Lạc Gia, chưa bao giờ tiếp xúc với Lạc Gia một lần”

“à” Đinh Đình thuận tiện trả lời một tiếng. Tò vè đã hiểu. Hóa ra người này rất thông minh. Anh ta biết chỉ có thể tránh xa Lạc Gia mới bớt đi cho Lạc Gia sự nguy hiểm.

Lại cố gắng trở lên mạnh mẽ để nhanh chóng đón Lạc Gia về.

Cô đoán chắc. Hôm nay không thấy anh ta đến thăm Lạc Gia chắc bà Mạnh hả hê lắm.

Nhưng tình yêu mầu tử nó khát khe như vậy ư:

“ông đi đi” Cao Bá nghĩ dành cho cô một thời gian để suy nghĩ kĩ mọi việc. Đối chọi với bà chủ. Sẽ không có kết cục tốt.

Đinh Đình vuốt đầu Lạc Gia. Lạc Gia như nhận được hơi ấm. Úp mặt vào tay cô, ngủ tiếp.

“Lạc Gia, nếu tôi đấu tranh với mẹ cậu, thì trong cuộc chiến này, cậu sẽ chọn ai?”

Trả lời câu hỏi của cô bằng sự yên tĩnh lạ thường.

Màn đêm dần buông xuống. Nếu Phạm Hương ở đây thì chắc giờ đã nghỉ ngơi rồi. Riêng cô thì cô ngủ không được.

“ reng reng reng” tiếng điện thoại cô kêu.

Đã lâu rồi không có người gọi cho cô. Hôm nay lại có, lại vào đêm khuya như thế này thì ai gọi?

Cô bắt máy

“cô là Phạm Đình Đình” giọng nói trầm ổn bên kia vang lên

“là tôi” Đinh Đình xác nhận

“tôi là Mạnh Viễn Thiên, chắc cô cũng biết rồi”

Mạnh Viễn Thiên, lại là người nhà họ Mạnh. gọi cô vào giờ này có việc gì nhỉ?

“thật xin lỗi, tôi thật sự không biết anh là ai”

Đầu giây bên kia khựng lại, rồi nói tiếp.

“con trai duy nhất của gia tộc họ Mạnh, anh trai của Mạnh Lạc Gia”

Cô thở phào nhẹ nhõm. Cứ nghĩ là vệ sĩ do bà Mạnh phái đến ám sát cô.

Không nghe thấy tiếng trả lời. Đầu giây bên kia nói tiếp

“tôi cần bàn bạc với cô một số chuyện liên quan đến Lạc Gia”

“ừ” cô nhẹ nhàng trả lời

“ tôi biết cô hôm nay đã gây tội với mẹ tôi”

“anh định trả thù thay bà”

“không, tôi chỉ nói trước cho cô, cô đã gây ra một họa lớn, không chỉ liên quan đến cô mà còn đến Lạc Gia”

“nếu tôi đã chọn con đường này thì tất nhiên tôi tự tin là có đủ năng lực bảo vệ Lạc Gia, nhưng tôi chỉ không biết, người như anh có thể giúp đỡ tôi một tay hay không”

Đầu giây bên kia ngạc nhiên rồi cười khẽ:

“cô rất thông minh”

“nhưng còn thua xa đứa em gái cận kề của tôi nhiều” cô lạnh nhạt đáp lại

“tôi sẽ cử vệ sĩ riêng cho hai người, ngoài ra chi phí thì không cần lo lắng, chỉ cần cô có thể sử dụng điểm mạnh của cô là được rồi”

“anh không sợ tôi sẽ hại chết mẹ anh sao”

Đầu giấy bên kia cười nhẹ

“sau này rồi cô sẽ biết đó có phải là mẹ tôi hay không, tut tut”

đầu giấy bên kia đã ngắt. Cô thì ngồi suy nghĩ nghiêm trọng

Chuyện ngày càng rắc rối rồi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tất cả mọi thứ đều bản, trừ tôi ra!

Sau cuộc điện thoại đó. Đình Đình cũng không suy nghĩ nhiều. Chuyện đến đâu rồi cũng sẽ đến! Cô chỉ cần nhìn và đáp trả là được.

Lạc Gia hôm nay dậy sớm. Quay đầu lại nhìn thấy người nằm ngủ yên ổn một bên. Cậu cảm thấy an tâm, cứ nằm nhìn cô.

Cậu biết nói chuyện, cậu biết lắng nghe, cậu không sợ hãi nữa chứng tỏ cậu đã hết ngốc rồi.

Cậu có nên nói với Đình Đình để cô vui vẻ hay không?

Đình Đình sẽ không xem cậu là đứa con nít nữa.

Lạc Gia cứ nhìn Đình Đình ngủ. Nhìn chăm chăm vào cô khiến cô cảm thấy khó chịu. Mở mắt ra nhìn.

“Lạc Gia, sớm”

Lạc Gia hơi mỉm cười.

Cô khựng lại, Lạc Gia đang cười, thật là đang cười. Lạc Gia lần đầu tiên cười với cô. Cô mỉm cười lại.

“Đi, chúng ta đi ăn sáng”

Lạc Gia và Đình Đình, hai người vệ sinh xong cùng nhau đi ra ngoài bàn ăn.

Đột nhiên Lạc Gia đi chậm lại. Cô hiểu rõ đó là có Phạm Hương.

Cô khẽ vỗ vỗ lưng Lạc Gia

“Phải ăn no đã mới có sức chiến đấu, cậu hiểu không”

“Mẹ...”

Lạc Gia tỏ ý hiểu. Cô kéo Lạc Gia đến. Thấy Phạm Hương đã ngồi sẵn trên bàn ăn. Cao Bá đứng một bên không hiện rõ cảm xúc gì.

Lạc Gia thấy Phạm Hương ở trên bàn ăn, ghét bỏ không chịu đến. Lôi kéo cô qua ngồi nơi bàn khác.

Lạc Gia, không sợ người lạ nữa rồi!

Cao Bá hiểu rõ ý, trên luôn mặt lộ rõ vẻ tươi cười. Ông bụng đồ ăn sang.

Mặt Phạm Hương lúc bấy giờ đã tái mét.

“Chị ở đây có vẻ thoải mái hơn ở nhiều”

Đình Đình vẫn ăn với Lạc Gia. Người một ít. Ta một ít

Xem mọi thứ không tồn tại.

Ở cách bàn, Phạm Hương nói tiếp.

“Tại sao chị lại đến được đây?”

Tại sao à? Tại vì mẹ đã đuổi cô ra khỏi nhà. Nói lí do ấy thì em gái cô sẽ tin sao.

Cô im lặng không nói. Chỉ đơn giản gấp tí com đưa lên trước mặt Lạc Gia

“Ăn”

Lạc Gia rất phôi hợp.

Phạm Hương không tin là cô không làm được. Cô không tin là cô thua kém chị cô. Cố nén tức giận mỉm cười đưa đồ ăn đến bàn của hai người.

Lạc Gia nhìn lướt qua Phạm Hương. Trông thấy nụ cười của cô thật đáng ghét. Không bằng Đình Đình của cậu.

Phạm Hương đặt đĩa thức ăn lên bàn. Mím cười nói:

“Lạc Gia, cậu ăn những thứ này xem có hợp khẩu vị với cậu hay không”

Lạc Gia không nói. Chán ghét nhũu chặt lông mày. Lấy tay đẩy cả bàn ăn đồ một cái rầm. Những đồ ăn và ly đĩa bị vỡ nằm nguyên dưới đất.

Đình Đình lạnh nhạt này giờ mới cất giọng:

“Lạc Gia rất sợ bẩn, đối với cậu tất cả mọi thứ đều bẩn, trừ tôi ra”

Ý rất rõ ràng. Phạm Hương là người bẩn. Không xứng đáng để sánh vai với Lạc Gia như cô.

Mặt Phạm Hương khê biến. Rồi nói.

“Không sao, Lạc Gia sẽ tập dần với sự có mặt của em thôi”

Lạc Gia càng ghét bỏ. Lôi kéo tay Đình Đình, tránh cho cô bị nhiễm bẩn.

Đình Đình khê cười. Vẫn chưa từ bỏ? Xem ra cô đã em thường người em này quá rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nếu như cô còn ép hấn thì đừng trách tôi độc ác!!

Cô và Lạc Gia ra ngoài vườn trồng hoa xem mọi thứ như chưa từng xảy ra. Lạc Gia như muốn nói gì đó. Cứ ậm ừ rồi phát âm không được khiến cô cảm thấy thật kì lạ..

Lạc Gia hôm nay biến hóa rất lớn, không những hết sợ hãi rồi lại còn mạnh mẽ kéo cô đi. Không những thế hôm nay cậu lại muốn nói chuyện nhưng hình như suốt nhiều năm qua cậu chưa nói lần nào nên không biết cách phát âm.

Từ “mẹ” chắc cậu phải cố gắng lắm mới nói được.

Đối với con người suốt hai mươi lăm năm chưa nói chuyện. Câu đầu tiên nói lại là từ mẹ. Chắc chắn con người này đã khát khao tình mẹ như thế nào.

Có trách thì cũng trách tại ông trời quá bất công cho cậu sinh trong gia đình như vậy

Có trách thì cũng trách ông trời quá vô tâm để cuộc sống hoàn cảnh của cô cũng như Lạc Gia.

Nhưng lại cảm ơn người, bởi vì cho cô và hấn gặp nhau!

“Mẹ”

Lạc Gia húng khờ đem chậu cây cậu trồng đã nở hoa đưa cho cô.

Cô mỉm cười nhận lấy.

Cách bài trí dù không đẹp, hoa này cũng không thuộc giống quý gì lại rất dễ sinh trưởng. Nhưng người chăm nom nó rất tận tình, đó cũng là một cái phúc lớn.

“Lạc Gia, cố gắng theo đà này mà phát huy nhé”

Cô Mím cười ngọt ngào với hắn.

Lạc Gia biết Đình Đình đang khen hắn, cười đến hai má có lúm đồng tiền. Đình Đình thất thần hồi lâu rồi khuôn mặt đau khổ nói với Lạc Gia.

“Cậu hiểu tôi nói gì không?”

“mẹ”

tỏ ý là hiểu. Cậu hiểu Đình Đình đang khen cậu nha

“lần sau đừng cười trước mặt người khác, có hiểu hay không”

Cậu gật đầu nhẹ.

Một hình ảnh hài hòa giữ hai người trong vườn hoa.

Phạm Hương đứng sau nhìn thấy cảnh này. Vừa thấy hạnh phúc thay cho chị mình vừa cảm thấy đáng ghét. Hiện tại là cô muốn Lạc Gia để ý đến cô. Thì cô mới có thể thuận tiện triển khai kế hoạch. Cô đã thử hai lần tiếp xúc mà không được thì phải dùng cách ép buộc xem sao. Dù sao trong nhà này cô chính là chủ!!!

Lạc Gia và Đình Đình hai người đang dùng bữa trưa. Phạm Hương cũng không quấy rối.

Dùng xong. Cô quay lại nhìn Lạc Gia.

“Lạc Gia, tôi đau bụng, cậu ở đây, tôi đi vệ sinh một lát đã”

Lạc Gia nghiêng đầu nói đã đồng ý.

Cô vội đi thì lúc đó Phạm Hương bước đến. Người nhanh như chớp bổ nhào vào lòng Lạc Gia.

Người cô nồng nặc mùi nước hoa khiến cậu chán ghét. Cậu cố đẩy ra nhưng không được.

Rồi cậu bắt đầu hoảng sợ. Đứng yên người run run..

Đình Đình? Trong đầu cậu chỉ vang vang cái tên này

Phạm Hương nghĩ cậu đã chấp thuận mình. Nói lỏng lực đạo nơi tay.

Mất Lạc Gia lúc này mới trọn to xô mạnh Phạm Hương vào nơi bàn. Có cái ly thủy tinh rớt.

Đình Đình vừa đi ra nghe thấy tiếng này thảm báo không ổn. Vội chạy đến nơi Lạc Gia.

Lạc Gia nhìn thấy cô, ngẩng đầu lên mắt đỏ hoe nhìn. Ôm chặt lấy cô như báu vật. Cúi đầu úp mặt vào gáy của cô. Ngửi mùi hương hoa, cậu mới bình tĩnh lại.

Đình Đình quay sang nhìn Phạm Hương đang đau đớn ôm lưng mới bị Lạc Gia đẩy ngã lên bàn. Hiểu rõ ý. Nhẹ giọng nói:

“Lạc Gia ngoan, không sao, có Đình Đình đây rồi, ngoan ha” cô vọt vọt lưng Lạc Gia cho cậu trấn tĩnh lại.

Đặt Lạc Gia ngồi xuống. cô lạnh lùng đi,

“bốp, bốp” hai tiếng bập tai thanh thủy vang lên. Tieten thể cô lấy tờ khăn vắt vào khuôn mặt son phấn xinh đẹp của Phạm Hương.

Phạm Hương ngạc nhiên nhìn, chưa bao giờ cô thấy vẻ mặt chị cô như vậy, Đình Đình luôn luôn nhường nhịn tất cả mọi thứ. Bây giờ vì một người mà nổi giận với cô, lại ra tay đánh cô. Cô thật không thể ngờ người chị mà bấy lâu nay cô luôn xem thường lại trở nên như vậy.

“sao, nhìn à, nếu như cô còn ép hắn thì đừng trách tôi độc ác”

Vâng, chính xác là không còn chị em nhẹ nhàng ở đây mà chỉ còn lại là tôi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Không khí bỗng trở nên nghiêm trọng. Đình Đình lạnh lùng nhìn Phạm Hương rồi kéo Lạc Gia vào sau người để bảo vệ.

Phạm Hương mở to mắt nhìn chị gái của mình.

“Chị có quyền gì mà xen vào việc này, Lạc Gia là gì của chị mà chị có quyền ở gần cậu ta còn em thì không?”

Phạm Hương hét toáng lên. Cô rất tức, rất giận. Một người từ nhỏ như cô muốn gì có vậy hôm nay lại thất bại. Cô không cam tâm.

Lạc Gia là gì của cô?

Là gì của cô?

Là gì của cô?

Từng lời nói như dao cứa vào tim cô, Phạm Hương nói không sai, Lạc Gia là gì của cô mà cô có quyền không cho người khác chạm vào? Lạc Gia là gì của cô mà cô lại dạy hấn nói với hấn tất cả mọi thứ cô biết?

Câu nói đó như đánh thức cô tỉnh lại. Một hơi ấm tình thương cũng bị Phạm Hương tranh giành, rốt cuộc trên đời này cô có thứ gì.

Dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn quật đường đáp lại.

“Cô đừng nghĩ rằng tôi không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì, tôi thật sự không hiểu, một người như cô có tất cả lại đi tranh giành tình cảm của một đứa ngốc để làm cái gì?”

Phạm Hương ngậm miệng lại. Cô thật sự đến đây là có mục đích nhưng không ngờ lại bị chị cô nhìn ra sớm như vậy. Suốt mười mấy năm chung sống nhưng người chị trước mắt này làm cô không hiểu dù chỉ một chút.

“Còn chị thì sao, tại sao chị lại bảo vệ nó chứ không phải là em, chính em mới là em của chị?”

Thấy Phạm Hương đánh đổi qua chủ đề khác. Cô cũng không buồn chán vấn thêm chỉ nhìn cô trong trang phục be bét rồi cười khẩy:

“Cô, cô đã từng coi tôi là một người chị chưa?”

Phạm Hương đứng là chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy. Thấy bố mẹ không yêu thương chị ấy như mình nên cô cũng không để chị vào mắt. Luôn kiêu hãnh sống cùng bạn bè lứa tuổi hơn mình.

“Tôi chưa bao giờ đánh cô, nhưng đã đánh là tôi sẽ đánh cho cô người không ra người, ma không ra ma, nhớ đấy. Đây chỉ là cảnh cáo. Đừng đi đâu cũng dùng từ chị chị em em. Thật ghê tởm!”

thấy Phạm Hương không nói, cô khinh thường để cô ta ngồi một mình trên ghế rồi đi vào phòng. Lạc Gia ngoan ngoãn đi theo.

“Rầm” cửa đóng mạnh. Cô bấy giờ mới ngồi bệt xuống đất. Hai hàng nước mắt từ mắt cô chảy xuống.

Cô khóc

Khóc là vì cô thật sự chưa bao giờ nhận được cái gọi là tình thân.

Cô khóc là trách bản thân mình vô dụng.

Lạc Gia đứng một bên nhìn cô. Bỗng cậu cũng muốn khóc theo cô.

Cô cắn chặt răng cố nén khóc thành tiếng, đôi mắt đỏ hoe ngẩng đầu nhìn Lạc Gia

“Tôi hỏi cậu, tại sao cậu biết rõ Phạm Hương đến gần. Mà cậu lại không tránh!”

“....” cậu không nói được nhìn cô. Nhìn cô nén khóc như vậy. Lòng cậu rất khó chịu. Khuôn mặt nhăn nhó đến cực điểm.

Đình Đình nhìn Lạc Gia như vậy, cứ nghĩ cậu khó chịu với cô. Nói tiếp:

“Có phải là cậu thích cô ta hay không, là trách tôi phiền phức hay ngăn cản cậu tất cả mọi thứ có phải hay không?”

Lạc Gia cảm nhận được tuyệt vọng của cô. Cậu hiểu cô nói, cậu thật sự không phải không thích Đình Đình.

Cậu rất muốn ở chung với Đình Đình.

Chóng là Đình Đình nói cậu phải mạnh mẽ.

Cậu muốn tập mạnh mẽ để không phải sợ người khác, không tránh đi mọi người nữa mà có thể bảo vệ Đình Đình. Nhưng không ngờ cậu lại sợ người khác đến như thế.

Cậu muốn nói cho Đình Đình biết. Nói không ra tiếng.

Cậu nhủ chặt mày

Đình Đình cười khở rồi nói:

“Tại sao tất cả ai cũng thích cô ta, rồi bỏ mặt tôi, rốt cuộc thì tôi đã làm cái gì sai”

“.....”

Lạc Gia nắm chặt tay. Cổ nén sức cất giọng. Những móng tay bấm vào da thịt khiến cậu đau rất. Để cậu cố nói ra từ.

“là bởi vì cô ấy mạnh mẽ giữ lấy những gì mà cô ấy yêu thương, còn tôi, Đình Đình tôi suốt một đời như hòn đá bất động. Tôi không mạnh mẽ như cô ấy. Những sự yêu thương thoáng qua tôi không có quyền định đoạt. Mãi mãi chịu tổn thương dày vò trong thâm lặng. Lạc Gia, người vô tâm như anh không hiểu. Mãi mãi không hiểu, vậy nên anh hãy đến bên cô ấy đi, cô ấy xứng đáng được nhận điều đó hơn tôi”

Cô khóc nức lên thành tiếng. Tiếng khóc thanh thúy vang lên trong khắp căn phòng nhỏ. Mọi cảm xúc kìm nén của cô như được vỡ òa.

Lạc Gia bấy giờ mới thả lỏng người. Đưa cánh tay cậu tự bầu mình thành chầy máu xoa xoa đầu cô. Nghiêng đầu ngơ ngác nhìn cô khóc. Mấp máy nói.

“T...ôi, tôi hiểu”

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện sau hai mươi mấy năm trời.

Đình Đình im bật. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Cậu nói cái gì?

Cậu nói được rồi sao?

Là vì cô sao?

Xúc động bật người dậy ôm chầm lấy cậu

Là cô đã nghĩ nhiều.

Lạc Gia là của cô, mãi mãi là của cô, điều này chưa bao giờ thay đổi.

Ôm chặt cậu mặc cho nước mắt lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lạc Gia cũng ôm chặt Đình Đình, cậu nói không được nữa. Nhưng bù lại chỉ cần Đình Đình quan tâm cậu là được rồi.

Đình Đình buông cậu ra, kéo bàn tay cậu xuống. Đột nhiên thấy vết máu như hình móng tay trên bàn tay của cậu. Kinh ngạc tròn mắt lên hỏi:

“Cái này là thế nào, chẳng lẽ Phạm Hương làm cậu bị thương hay sao”

“....”

Lạc Gia nhìn Đình Đình rồi lắc đầu.

“Vậy là ai làm, sao lại ra nông nổi như này”

Lạc Gia khựng lại một lát, tiêu hóa hết những gì cô nói rồi lấy tay chỉ chỉ ở trên miệng.

Đình Đình như hiểu được, đưa tay lên vuốt má cậu ,mắng:

“Đồ ngốc, sao lại phải chịu khổ như vậy”.

Cậu làm như vậy vì cô, có đáng hay không!!

Đau lòng cầm bàn tay của Lạc Gia lên xem xét.

Nhanh chân chạy đến lấy băng gạc ra băng bó .

“Lần sau nếu nói không được thì đừng nói, nhất định đừng làm tổn thương mình, biết không”

Lạc Gia nghiêng đầu nhìn. Chỉ im lặng không nói gì.

Mím cười ngọt ngào nhìn cô.

“Thật xin lỗi, khi này đã tức giận với cậu”

Cô cúi đầu nói lí nhí.

Lạc Gia cứ như thói quen ban nãy,vuốt tóc cô.

Đình Đình tròn mắt lên nhìn.

“Cậu thấy tôi hiền quá lên lần tới phải không”

Lạc Gia vội vàng thụt tay lại. Mím môi tỏ vẻ ủy khuất.

Đình Đình thở dài.

“Lần sau đừng có như vậy nữa, cậu không thích cái gì thì đừng ép buộc mình làm, cậu sợ bản thì đừng để người ta đụng vào, hiểu chưa”

“....” gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Đình Đình mỉm cười.

Tâm trạng cô bây giờ dần ổn định lại. Hít một hơi sâu.

Thứ cô cần bây giờ là nói rõ chuyện với Phạm Hương. Lúc này cô vì tức giận mà đánh cô. Cô đoán chắc Phạm Hương đã kết oán trong lòng.

Chị em thì sao, máu mủ ruột thịt thì sao, như phù du phù du!!!

“Lạc Gia, cậu ở đây một mình được không, nếu sợ quá thì lát con gấu bông tôi tặng cậu ra ôm”

Đình Đình nắm tay Lạc Gia khuôn mặt thành khẩn nói.

Lạc Gia sợ cô tức giận mà bỏ đi, vội nắm chặt tay cô hơn.

Cô vuốt tóc cậu. Mím cười dịu dàng,

“Tôi đi rồi về sớm thôi, cậu cứ nằm nghỉ tiếp đi”

Giữ chặt cô hơn, quỳn quýtkhông cho đi.

“Ngoan, nghe lời ha, tôi sẽ về sớm”

Lạc Gia lại lắc đầu.

Cô đành chịu thở dài một hơi im lặng nhìn cậu.

5 phút...

10 phút...

20 phút....

Lạc Gia ù rũ buông tay cô ra. Cô cười vỗ vỗ đầu cậu.

“Ngoan”

Nhẹ đi ra ngoài đóng cửa lại. Mắt cô lạnh dần.

“Cao Bá, Phạm Hương đâu”

Cô đi đến chỗ Cao Bá đang dọn đồ.

Cao Bá nhìn cô, cũng chỉ đường.

Đình Đình biết Cao Bá hiểu tất cả. Chỉ là ông cố giấu. Nhưng ông yêu thương Lạc Gia thật lòng và lại đứng về phía cô. Điều này làm cô an tâm.

Đình Đình đi vào, nhìn Phạm Hương đã thay trang phục mới ngồi thẩn thờ ra cửa. Cô đến gần ngồi xuống.

Nếu hai người ngồi với nhau thì chắc chắn người ta sẽ để ý đến khuôn mặt tinh xảo của Phạm Hương hơn và chê bai cô kém cạnh. Trang phục, vóc dáng lẫn nhan sắc đều chênh lệch nhau. Nhưng cô không để ý điều đó.

Phong cách sống của mỗi người khác nhau cô không quan tâm miệng người đời.

Hai người ngồi thẩn thờ với nhau một hồi.

Cuối cùng Phạm Hương cũng cất giọng.

“Chúng ta là chị em”

“Ừ”

“Từ khi nào chúng ta thành ra như vậy”

“...” Đình Đình chỉ im lặng nhìn Phạm Hương.

Cô em gái của cô đang nói về tình chị em đã mất tích từ mấy năm trước ư?

Hay đang hối hận về sự lạnh nhạt của mình!

Hay cô đang muốn gắn kết tình chị em lại với nhau.

Cô cũng không phải là loại người máu lạnh vô tình.

“Chị...” Phạm Hương vẫn thẩn thờ kêu lên

Lúc bấy giờ Đình Đình mới cất giọng.

“Quay lại thời gian đi”

Chính là mọi thứ đã qua không thể lấy lại được.

Phạm Hương không thể uống lại nguyên vẹn ly nước đã hắt mà lại để thối rữa lâu năm.

Chính tay cô đã đánh mất thì cũng đừng mong lấy lại.

“Tại sao chị lại xen vào việc này”

“Vậy lý do em tiếp cận Lạc Gia”

Hai người đặt ra hai câu hỏi, không biết ai nên trả lời ai!

“Chính là em thành tâm muốn cùng Lạc Gia chung sống” Phạm Hương trả lời trước.

Cô lắc đầu, hỏi tiếp:

“Mục đích?” Phạm Hương bỗng thấy người run run. Chẳng lẽ chị cô cũng biết tất cả. Biết là cô làm vậy vì muốn được đặt chân vào gia đình họ Mạnh.

Muốn lấy cơ chăm sóc Lạc Gia để được Mạnh Viễn Thiên chú ý tới.

“Chính là em yêu quý Lạc Gia nên mới như vậy”

Phạm Hương che dấu.

Cô đành mỉm cười nhẹ. Cô đã cho Phạm Hương cơ hội để nói rõ tất cả. Nhưng kết quả lại làm cô thất vọng rồi .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cứu người gặp nạn!

“Phạm Hương” Đinh Đinh cất giọng kêu lên.

“Hả” Phạm Hương hoàn hồn lại, người đã bốt run đi một chút.

“Nếu như chúng ta không làm được chị em thì ít nhất cũng đừng hãm hại nhau, hiểu không?”

Khi cô nói câu này. Cô bỗng dưng cảm thấy tình thân của cô thối nát như thế nào. Cô vẫn yên tâm nhắc nhở.

Phạm Hương ngẩng đầu lên nhìn cô, lo sợ Đinh Đinh sẽ đoán ra điều gì vội gật đầu.

Đinh Đinh nhẹ mỉm cười rồi thở dài đứng dậy quay lưng đi. Cô thật sự không thay đổi được cục diện này. Nếu vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Phạm Hương tự nhiên cũng nhìn cô đi rồi thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm thấy ở cạnh người chị này là mọi tâm tư của cô đều lộ rõ. Người này mang một áp lực rất lớn đến cho cô.

Một người chị mà cô luôn luôn xem thường lại khiến cô kính sợ. Tương lai thật sự không thể nói trước được điều gì.

Đinh Đinh nhẹ nhàng đẩy cửa vào trong. Người mà luôn luôn đi theo cô như hình với bóng lại ngồi ôm gối bông co rúm lại ngồi trên giường ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng đến đắp chăn lên cho hán rồi cũng nằm cạnh đó. Ngủ thiếp đi.

Cô bỗng thấy khó chịu trên đầu, quay người qua ngồi ngủ tiếp.

Lạc Gia thấy cô như vậy. Ngây ngô cười. Nghĩ là cô thích nên cứ tiếp xúc xoa đầu cô thành thói quen.

Cô khó chịu mở mắt ra nhìn hán. Bối bối rồi ngủ tiếp.

Cậu lại nhìn cô, tiếp tục xoa xoa.

Cô khó chịu ngồi bật dậy trừng mắt nhìn cậu. Lạc Gia như con cún co rúm người lại. Đôi mắt ủy khuất nhìn cô.

Đinh Đinh khẽ cười.

“Ngốc vẫn hoàn ngốc”

Lạc Gia nhìn cô cười cũng ngây ngốc cười theo.

Hạnh phúc chỉ đơn giản ngắn ngủi như vậy, chỉ cần hai người nằm trong cùng một chiếc giường và nhìn nhau mỉm cười ngọt ngào. Đó cũng là một hạnh phúc!

Đinh Đinh nhìn Lạc Gia một hồi rồi thấy khuôn mặt hán có phần khó chịu. Liền hiểu ra.

“Lạc Gia, có người?”

Lạc Gia gật đầu, nắm chặt tay áo của cô.

“Đi, chúng ta đi ra ngoài”

Đinh Đinh xuống giường nắm tay Lạc Gia đi ra ngoài vội kêu.

“Cao Bá, có khách vào hay sao?”

Cao Bá chỉ lặng yên gật đầu. Rồi chỉ vào người thanh niên đang ngồi trên ghế.

“Tôi đi vào rừng, thấy cậu ta mắc bẫy nên cứu về đây”

Đình Đình nhìn người đang ngồi trên ghế. Nước da ngăm đen, vạm vỡ, khuôn mặt có thể coi là nhìn được những cũng chỉ là một cảm xúc lạnh nhạt. Gật đầu nhìn người kia.

Hình như người kia là được Viễn Thiên sai đến thì phải. Nếu đúng như cô suy đoán là tốt rồi.

Lạc Gia núp sau người cô. Cũng không nói nữa lời.

Người thanh niên kia nhìn cô rồi cứng gật đầu theo xác định.

“Tôi không có nơi nương tựa , tính lên núi sống ai ngờ”

Cao Bá đáp lời:

“Vậy cậu cứ tạm thời nghỉ lại đây”

“Lạc Gia đang thiếu vệ sĩ đi theo, hay cho cậu ta làm đi”

Đình Đình cướp lời

“Chuyện này..., Đình Đình cô cũng biết chuyện này phải thông qua bà Mạnh”

“Nhưng tôi cũng đâu có xem ý kiến bà ta mà sống”

Cao Bá khó xử. Ông thật sự không muốn làm trái lời bà Mạnh để đảm bảo cuộc sống an nhàn cho Lạc Gia.

“Ông có đảm bảo bà ta sẽ nuôi Lạc Gia cả đời, sẽ để Lạc Gia bình yên cả đời hay không”

Đình Đình nhìn thấu tâm tư của ông. Cũng cất giọng cãi lại

Dù thế nào. Vì an toàn của Lạc Gia, cô nhất định phải để cậu ta ở lại.

Cao Bá khựng người lại. Lời Đình Đình nói không phải không có lí. Bà Mạnh hằng năm cứ gây khoa để cho Lạc Gia, người ham tiền như bà nào chịu nuôi đứa con vô dụng này cả đời. Nhưng nếu bây giờ đối nghịch lại với bà thì chẳng khác gì vào hang cọp.

“Nếu ông vẫn chần chừ thì đợi khi ông thấy Lạc Gia chỉ là một thi thể ông mới đồng ý hay sao”

Cao Bá hoảng hồn. Ông không quen một Đình Đình lạnh lùng như vậy. Chuyện gì cũng có thể nói hay sao. Vội gật đầu.

“Cho thời hạn một năm. Tôi chỉ có thể giữ bí mật này một năm. Nếu được thì tôi sẽ tìm cách cho ở lại”

Một năm sau là sinh nhật của Lạc Gia. Chắc Mạnh Viễn Thiên đã xử lý xong hết thảy.

Mạnh Viễn Thiên, anh nhất định đừng làm tôi thất vọng!

“từng thời gian ấy cũng đủ lắm rồi” Đình Đình vui mừng cho có lẽ rồi quay qua nhìn hấn.

“Cậu chỉ có thời gian một năm”

Cao Bá nhìn nét tươi cười vốn có của cô rồi thờ dài. Chắc ông đã suy nghĩ nhiều rồi. Làm gì có một người như cô chỉ trong vòng mấy tháng mà trở nên đáng sợ như vậy.

“Cậu tên gì?”

Cao Bá hỏi.

“Nguyễn Tự Trình”

Cậu ta vẫn lạnh nhạt nói.

“Tốt, Tự Trình, Lạc Gia, cậu qua làm quen thử” Đình Đình tươi cười nhìn Lạc Gia nói.

Vẫn nhút nhát sợ hãi như cũ núp sau người cô. .

Đình Đình bồng thờ hất hoi. Đến khi nào cậu ta mới mạnh mẽ lên được

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tranh chấp

“Nhưng đôi lại nhất quyết không được làm khó dễ Phạm Hương, bằng không cậu muốn ở lại đây cũng khó” Cao Bá nhắc nhở thêm.

Đình Đình hừ lạnh một tiếng. Kéo Lạc Gia đi

“Chị, không ổn rồi, mẹ, mẹ bị tai nạn”

Phạm Hương thờ hồng học vội vàng chạy lại. Trên khuôn mặt còn lấm tấm mồ hôi

Đình Đình khựng lại.

“Hiện tại, mẹ ở đâu?”

“Trong bệnh viện, chị đến nhanh đi, bằng không sẽ không còn kịp” Phạm Hương đỏ mắt kéo tay cô. Nói tiếp

“Nghe nói bị tai nạn nặng lắm”

Đình Đình bàng hoàng vội bỏ chạy đi ra ngoài. Lạc Gia vội chạy đi theo.

Mẹ là người quan trọng nhất với cô, dù người không thương cô thì nhất định cũng không để mặc bà. Bây giờ cô bất chấp tất cả chỉ được gặp bà mà thôi.

Ông trời ơi, mong người cho bà không có việc gì.

“Đình Đình” một giọng nói trầm thấp vang lên.

Lạc Gia hốt hoảng kêu lên. Bây giờ hẳn không gọi cô là mẹ nữa mà gọi là Đình Đình.

Đình Đình đứng sững ở giữa đường nhìn Lạc Gia.

“Píp” một tiếp xe ô tô lao đến, Đình Đình tránh không kịp vội nhắm chặt mắt mình lại.

Lần này cô đi xong rồi. Mong là kiếp sau, cô vẫn sẽ gặp lại Lạc Gia, nhưng được gia đình yêu mến và quý trọng.

Tạm biệt!!!

Một bóng dáng người to lớn ôm lấy cô, giống như bị đâm ngã ôm lấy cô lăn qua bên hè đường.

Nằm trong lòng ngực ấm áp kia cô xác định mình không bị sao rồi vội mở mắt ra.

Đây! Đây không phải là Lạc Gia hay sao!

Hắn vì cô mà chịu bị thương.

Cô vội ngồi dậy đỡ Lạc Gia, nước mắt chảy xuống gò má. Hoảng hốt nói.

“Lạc Gia, sao cậu lại chảy nhiều máu như thế này, đi, tôi đưa cậu đi bệnh viện”

Đình Đình dùng sức kéo Lạc Gia dậy, ôm cậu vào trong vòng. Run run nhìn vũng máu tươi, không dám chạm vào vết thương.

“Đình Đình” Lạc Gia mắt nhắm mắt mở, cả người cô lực dựa vào người cô.

“Ừ, Đình Đình đây, Lạc Gia, cậu cố gắng lên, sẽ có người đưa cậu đi bệnh viện mà”

Đình Đình khóc nức nở nói. Đây là lần thứ hai cô khóc trước mặt hắn.

Cô không muốn. Thật sự không muốn mất hắn. Hắn giống như con sâu ăn đi tim gan của cô. Cô thật sự không muốn, không muốn con sâu ấy biến mất.

Cô đã thề là bảo vệ hắn. Mà giờ đây chính hắn lại bảo vệ cô.

Lạc Gia, cậu nhất định không được có chuyện gì. Tôi chưa làm gì được cho cậu mà.

“Đình Đình, không khóc”

“Ừ, tôi không khóc, không khóc nữa”

“Đình Đình, cười”

Hàng nước mắt cô rơi xuống. Lạc Gia luôn ngu ngốc như vậy. Luôn làm cô cảm thấy ngọt ngào. Nhưng giờ đây cô lại rất lo sợ.

Lạc Gia vẫn nằm nguyên trong vòng tay của cô. Dần thiếp đi.

Cao Bá vội chạy đến thấy cảnh tượng này. Hoảng hốt gọi xe cấp cứu đến.

Xe đến rồi, Đình Đình đưa Lạc Gia cho Cao Bá đưa đi

Nhìn bóng dáng Cao Bá lo lắng lên xe đi cấp cứu Lạc Gia. Cô vẫn đứng nhìn bóng dáng hai người. Không đi theo cũng không nói.

Mở điện thoại ra đọc tin nhắn mới đến. Nhếch môi.

“Tự Trình, bắt cô ta lại”

Đình Đình âm lãnh chỉ vào Phạm Hương. Phạm Hương đang ngỡ ngàng không biết chuyện gì xảy ra thì hai tay bị trói chặt.

“Thả tôi ra”

“Bốp” một cái tát văng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Hương.

“Cô với bà Mạnh cũng hành động thật nhanh, mới đó mà tính didệt khẩu tôi rồi à”

“Không..không phải”

“Bốp” cái tát thứ hai văng vào má bên kia.

“Cô đừng nghĩ là tôi không biết, nào có cái xe nào mà lái với tốc độ nhanh khi qua cái nơi nhiều công an cai quản như thế này”

“Chị, không phải, thực sự em không biết” Phạm Hương chịu đau đớn trên khuôn mặt vội hét lên.

“Bùm” Đình Đình tức giận đá vào bụng Phạm Hương.

“Cô giám lấy tính mạng của mẹ ra lừa tôi, cô lại giám cấu kết với bà Mạnh hãm hại Lạc Gia, tôi thật sự không biết, bố mẹ yêu thương cô ở điểm nào”

“Em đã nói là không phải em”

“không phải cô, vậy đây là cái gì” Đình Đình lạnh lùng vất chiếc điện thoại vào người cô.

Phạm Hương run run cầm chiếc điện thoại lên xem

New message : by Mom

“Đình Đình, nếu Phạm Hương có ở đây thì bảo nó gọi điện thoại cho mẹ, mẹ có việc gấp”

Suốt mấy tháng không nhắn tin. Giờ nhắn tin chỉ vì Phạm Hương của bà.

Phạm Hương nhìn những dòng tin nhắn đơn giản bình thường nhưng như những cục đá nặng kéo cô xuống nước.

Không, cô không muốn.

Mục tiêu của cô là Đình Đình, không phải là Lạc Gia. Chuyện này không phải tại cô. Không phải?

Đình Đình cắn chặt môi bước vào trong. Để lại một câu.

“Bà Mạnh, Phạm Hương, tôi nhất định không tha cho các người”

Những người làm Lạc Gia chịu như hôm nay, nhất định phải trả giá gấp nghìn lần.

Cô phải đòi lại công bằng cho Lạc Gia, cũng như đòi lại cho riêng cô. Cô chịu như vậy đã đủ rồi

Dù sau này sống hay chết cô không quan tâm nữa. Ít nhất cho Lạc Gia sự bình yên là tốt rồi.

Lạc Gia đã cho cô một mạng, không phải sao?

Để nước mắt lăn dài trên má mà bước đi.

Tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cậu. Cậu hãy sống, cố gắng vượt qua.

Đợi tôi nhé. Mạnh Lạc Gia

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tôi muốn hợp tác với anh!

“Tự Trình, Mạnh Viễn Thiên hiện tại ở đâu?”

“Cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn lật đổ bà ta”

Tự Trình hiểu rõ từ “bà ta” trong miệng Đinh Đình là ai.

Đinh Đình đánh Phạm Hương, hấn thấy rõ. Nhưng vì bà Mạnh ra tay quá nhanh cho nên hấn không giúp gì được.

“cô biết đấy, sẽ rất nguy hiểm”

“Tôi biết “Đinh Đình gật đầu xác nhận.

Vì nguy hiểm nên cô càng phải đi vào.

Cô bắt xe từ đây đến Hà Nội tầm khoảng hai ngày.

--- -----giải phân cách-----

Đứng trước căn biệt thự của nhà họ Mạnh. Đôi mắt cô hiện lên nỗi chán ghét cực độ.

“Tự Trình, dẫn tôi đi gặp hấn”

Hấn, chính là Mạnh Viễn Thiên. Hai ngày nay cô không ở bên cạnh Lạc Gia. Trái tim cô như thắt lên. Thật sự rất đau. Càng đau cô càng phải nhanh chóng tìm Mạnh Viễn Thiên. Cô không thể để chuyện này diễn ra mãi được.

“Cốc cốc”

Được sự dẫn đường của Tự Trình, Đinh Đình hít một hơi sâu gõ cửa đi vào..

Một người thanh niên với khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nào đang ngồi trên ghế.

Đinh Đình cũng không vì thế mà sợ hãi. Lạnh nhạt hỏi.

“Anh là Mạnh Viễn Thiên?”

Mạnh Viễn Thiên gật đầu xác nhận.

Trong căn phòng này tối om. Chỉ có một ánh sáng khe xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào.

Nơi này dù không âm u, nhưng sắc mặt của mỗi người cũng đủ làm nơi này lạnh lẽo.

“Chuyện của Lạc Gia, chắc anh cũng biết”

Cô đoán là hần biết.

Một người anh luôn luôn quan tâm người em của mình, tại sao lại không biết.

Dù sao chuyện Lạc Gia bị tai nạn cũng không phải là chuyện nhỏ. Mà chuyện này lại liên quan đến cô.

“Tôi chậm một bước rồi”

Mạnh Viễn Thiên nói trào phúng. Chính là đưa Tự Trình đến muộn. Nếu không sao lại bị bà Mạnh dàn xếp đến mức này.

Đình Đình muốn vào vấn đề chính. Cô muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này.

“Lúc trước, anh có nói bà Mạnh bây giờ không phải mẹ của Lạc Gia”

Mạnh Viễn Thiên lười mở miệng, chỉ gật đầu coi như xác nhận.

“vậy chỉ cần đối chiếu ADN là sẽ lấy được bằng chứng, cần gì phải đợi lâu như vậy”

Đình Đình thắc mắc nói.

Mạnh Viễn Thiên cũng đã nghĩ qua vấn đề này, nhưng khi làm, lại là chuyện khác.

“Mẹ tôi bị bà ta bắt đi, hiện tại không biết thế nào. Nđứ rút giây động rừng , chắc chắn sẽ có hậu quả nghiêm trọng”

Mạnh Viễn Thiên lạnh nhạt nói.

Đình Đình nheo mắt nói.

“Anh đã cử người theo dõi chưa”

“Đều bị thủ tiêu”

Đình Đình hít một ngụm khí lạnh.

Bà này nhìn vẻ bề ngoài bông bột nhưng trong lòng thâm sâu khó lường.

Đến giờ cô cũng không nghĩ bà Mạnh lợi hại đến mức này.

Không ai nói câu gì, không khí hơi đây trở nên trầm mặc lạ thường.

Đình Đình như nhớ ra cái gì vội mở miệng trước.

“Tôi có cách rồi”

Mạnh Viễn Thiên nhìn cô.

“Cô xác định mình sẽ làm được”

Cô gật đầu coi như đúng. Rồi nhìn ra phía cửa ngoài kia.

“Chỉ cần anh giúp đỡ”

“Kế hoạch như thế nào”

“.....”

“.....”

Hai ngày sau....

“Cao Bá, sao ông lại ở đây”

Đình Đình bước ra khỏi cửa. Gặp Cao Bá đứng ở trước mắt. Ngạc nhiên hỏi.

“Đình Đình, cô không tính đến thăm cậu chủ một lần hay sao”

Đình Đình cười khẽ rồi lắc đầu đi.

“Cậu chủ dù hôn mê nhưng luôn gọi tên cô, không những thế cậu chủ luôn luôn thấy bất an. Dù các bác sĩ có làm thế nào cậu chủ vẫn không ngừng run rẩy”

Cao Bá Thấy Đình Đình ngó lơ đi. Nét mặt già nua trên khuôn mặt nhăn nhó lại.

Chẳng lẽ Đình Đình vô tâm đến mức vậy sao?

Đình Đình cũng coi như không nghe thấy mà bỏ đi.

Cao Bá, thực xin lỗi.

Đến một góc khuất nào đó.

Cô vội lấy máy điện thoại ra gọi.

“Phạm Hương, bà Mạnh hiện tại không phải mẹ Lạc Gia, chị hiện tại đã biết mẹ thật sự của Lạc Gia ở đâu rồi”

Đầu giây bên kia giọng run run.

“Thật..thật sự?”

Đình Đình giả vờ hốt hoảng đáp.

“Nhanh, nhanh đến cứu bà Mạnh với chị, bằng không sẽ không kịp “

“Rup” chưa đợi đầu giây bên kia hỏi thêm chuyện gì. Đình Đình đã đóng máy lại.

Mắt lạnh nhìn về phía bầu trời kia.

Còn lại giao cho anh xử lí hết thảy, Mạnh Viễn Thiên.

Đình Đình thất thần hồi lâu. Rồi vội chạy lại căn biệt thự. Cao Bá lúc này đã về. Nên cô khi vào chắc hẳn sẽ không có ai biết.

Lên sâu đi qua nhiều khu vườn khác nhau. Chạy đến cửa phòng khách. Thấy bà Mạnh đang ngồi trên ghế salon nói chuyện điện thoại.

Bà Mạnh thấy cô hốt hoảng làm rơi điện thoại xuống đất.

“Cô, sao cô lại ở đây. Không lẽ...”

“Đúng vậy, tôi đã cứu bà ta ra được”

“Không...cô nói láo, trong thời gian ngắn làm sao có thể”

Bà Mạnh sắc mặt trắng bạch, nhớ lại khi mình gọi điện với Phạm Hương, vội sai người đến khu nhà kho ngăn cản. Một mình cô ta không thể làm được nhiều việc cùng một lúc.

Nhất định là có người cấu kết.

Mà người có khả năng làm việc này, chỉ có..

“Mạnh Viễn Thiên”

“Nghĩ ra rồi sao”

Đình Đình chỉ cười nửa miệng.

“Nói đi, bà là ai?”

Bà Mạnh giống như con giun bị dẫm lên. Cười lớn.

“Haha, Phạm Đình Đình, cô nghĩ những kế hoạch của tôi xây dựng mười mấy năm đều bị một chuyện con con này mà bị sụp đổ hay sao, cô qua non nót rồi”

Đình Đình thở dài một hơi.

“Có người lấy hết những bằng chứng quan trọng của bà rồi”

Bà Mạnh trợn to mắt không thể nào. Không thể như vậy được.

“Cô nói láo”

“Đến mức này rồi tôi nói dối bà có ích gì”

Bà Mạnh ôm lồng ngực thở hổn hển quát..

“Không phải”,

“Phải”

Hỏi vì sao cô có thể bình an ở đây ư.

Chính là vệ sĩ của bà ta đều bị Mạnh Viễn Thiên bắt lại.

“Cô, cô.. không thể nào”

Bà Mạnh run run đứng bật dậy. Rồi chạy vào trong phòng.

“Đứng lại” Đinh Đinh hét lên rồi vội chạy rụt theo!

“Pằng”

Tiếng súng nổ vang trong nhà. Đinh Đinh thở hồng hộc chạy theo.

Ngẩng đầu lên, thấy bà Mạnh chìa súng vào người cô. Cười khinh miệt.

“Phạm Đinh Đinh, chính là cô đã kéo tôi xuống nước. Vậy cũng đừng trách tôi độc ác”

Đinh Đinh vẫn thản nhiên đi đến. Giữ lại bình tĩnh. Điều hòa lại lồng ngực đang đập thình thịch trong lòng.

Đoàng.

Một phát súng bắn vào cây cột bên cạnh người cô.

Cô vẫn mỉm cười đi đến.

Lạc Gia cũng vì bảo vệ cô mà chết. Cô nhất định cũng sẽ vì Lạc Gia mà chết.

Chết thôi. Kiếp sau đầu thai lại.

Dù ý nghĩ cô như vậy nhưng cô lại run sợ.

Chỉ một phát thôi. Một tiếng súng thôi cũng làm cô mất mạng.

“Phạm Đinh Đinh, Mạnh Lạc Gia có đáng để cô hi sinh mạng sống của mình như vậy không”

“Đáng, rất đáng, ngay cả khi tôi chết tôi cũng không hối hận”

“Haha, vậy tôi cho cô toại nguyện”

Bà Mạnh nổ súng. Hoảng hốt điều khiển súng bắn mãi không được.

“Đoàng” một phát đạn bắn trúng bên vai Đinh Đinh.

Đinh Đinh đau đớn chịu ngã xuống.

Bà Mạnh nghĩ Đinh Đinh ngất đi vội đắc ý.

Quay lưng đi.

Đột nhiên. Một lực đạo đánh sau ót bà. Bà nhắm mắt lại ngất đi.

Đinh Đinh cười rộ lên.

Tất cả đều kết thúc rồi!

“Rầm”

Cô vì mất máu nhiều mà ngã xuống, ý thức dần mất đi rồi nhắm mắt lại.

Giống như định mệnh đã sắp đặt.

Hai người nằm trên hai chiếc xe cứu thương, dù hai chiếc xe đi ngược chiều lướt qua nhau một cách nhanh chóng. Nhưng bàn tay họ đã chạm được vào nhau. Vậy là đủ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kết thúc lãng xẹt!!

Không biết cô đã ngủ đi bao lâu. Cô chỉ biết mình đã ngủ một giấc thật dài.

Trong giấc mơ cô mơ thấy Lạc Gia ngồi xõm xuống đất nghịch cát. Cô muốn chạy đến nhưng giờ cô chỉ là một linh hồn. Chạm mãi không được.

Ý thức cô dần mơ hồ đi.

“Đình Đình, Đình Đình”

“Bác sĩ, bệnh nhân giường 202 có chuyển biến”

“Nhanh, nhanh đưa vào phòng cấp cứu”

“...”

Cô nghe thấy những âm thanh ồn ào vang bên tai. Cô muốn mở mắt dậy để nghe rõ âm thanh đó phát ra từ đâu.

Cô cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ là một khoảng không gian đen tối. Chỉ có một màu đen.

Đình Đình hoảng sợ. Nắm chặt tay lại. Không biết từ đâu. Một bàn ấm áp nắm lấy bàn tay của cô.

“Đình Đình, ngoan, không sợ, có anh đây rồi”

Đình Đình cảm động đến rơi nước mắt.

Đã bao lâu rồi cô chưa nhận được sự quan tâm như vậy.

“Đình Đình, không khóc, ngoan ha, sẽ hết đau nhanh thôi”

Giọng nói ấm áp lại vang lên. Dù Đình Đình không nhìn thấy gì nhưng tay cô giữ lấy cái bàn tay ấm áp ấy.

Dù cô còn sống hay đã chết. Chỉ cần có được một sự quan tâm là đủ rồi.

Đình Đình朦朧 nhìn hình ảnh khung cửa sổ mờ nhạt.

Ôn cái đầu đang choáng váng nhìn về phía dưới.

Đây là bệnh viện. Người đang nằm gục trên ghế chính là gương mặt rất quen thuộc. Trên trán hấn chỉ còn vết băng quấn xung quanh đầu nhưng nó cũng không làm mất đi vẻ đẹp của hấn.

Hấn chúng là Mạnh Lạc Gia.

Chẳng lẽ cái người an ủi cô chính là Lạc Gia sao?

Lạc Gia hết bệnh rồi.

Trong đầu cô chỉ có những ý nghĩ mơ hồ. Cô không biết hiện tại nên làm thế nào. Mọi chuyện đều xong xuôi hết thảy. Bà Mạnh chắc cũng bị bắt đi rồi.

Lạc Gia cũng bình yên rồi.

Còn cô! Cô sẽ đi về đâu.

Bỏ mặc người đang nằm gục ở nơi giường bệnh của cô.

Đưa thân thể yếu kém của mình ngồi dậy rồi bước đi đến cửa sổ. Cô không muốn đánh thức hấn dậy.

Cô nhìn chưa lâu. Một vòng tay to lớn vòng qua eo cô, ôm cô vào lòng. Giọng nói có phần run run

“Đình Đình”

“...” cô không nói gì.

Thật buồn cười phải không. Lúc trước. Chính cô gọi hấn. Hấn cũng không nói câu gì. Lần này đến hấn gọi cô thì cô lại không nói.

“Đình Đình” giọng nói khàn khàn run run lần nữa vang lên. Như sợ cô trốn chạy ,vòng tay siết chặt cô vào lòng ngực.

“....” Đình Đình vô hồn. Không nói một câu. Sắc mặt cũng không có biểu cảm

“Đình Đình”

Cô cảm thấy rất đáng thương. Chát lòng nóng hổi từ trong mắt cô chảy ra chạm xuống cánh tay của anh..

“Lạc Gia, tôi đã rất sợ”

Lạc Gia xoay người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt vì thức đêm nhiều ngày mà sưng húp lên nhìn cô, đưa tay lau nước mắt.

“Tôi hiểu”

Đình Đình bước bình cãi.

“Anh không hiểu, một chút anh cũng không hiểu”

“Đình Đình, đừng tự lừa dối bản thân nữa. Tất cả đều ổn hết rồi”

Đình Đình như vô lực ngã xuống.

“Anh đã hết bệnh rồi, thà rằng như lúc trước để tôi xem anh là đứa ngốc, còn bây giờ...”

Nước mắt lăn dài trên má cô.

Cô nói đúng.

Tất cả mọi chuyện đều ổn thỏa. Nhưng trong lòng cô nào có yên.

Cô đến bên anh vì cô tự tin, tự tin là người duy nhất được ở bên cạnh anh, được lại gần anh. Xem anh như con rối.

Còn giờ đây, chắc vì tai nạn xe mà anh trở lại bình thường.

Cô cũng không thể nắm chặt anh trong tay nữa rồi.

Nhắm mắt lại bỏ mặc anh gọi tên cô và ngủ thiếp đi.

Lạc Gia ôm chặt Đình Đình trong lòng.

Anh biết những gì cô đang nghĩ. Anh không muốn rời xa cô, anh vẫn là Mạnh Lạc Gia mà cô biết.

Lạc Gia đợi Đình Đình mở mắt lại lần nữa. Vội kéo người cô nằm xuống.

“Bác sĩ nói người em đang yếu, đừng lộn xộn”

“....” Đình Đình vẫn nhìn Lạc Gia.

“Đình Đình này”

Lạc Gia thở dài khi thấy cô vẫn vô hồn nhìn anh.

“Đừng bao giờ làm chuyện ngu ngốc ấy, được không?”

“.....” cô chớp mắt.

Lạc Gia lại cúi đầu lẩm bẩm

“Những ngày tôi nằm trong bệnh viện mà không có em, em biết tôi lo sợ thế nào không? Đến khi em nằm viện, tôi bỏ mặc mọi thứ chăm sóc em chỉ cầu mong em tỉnh lại. Tôi thật sự không muốn em chịu bất cứ tổn thương nào, trước đây vẫn thế và bây giờ hay sau này vẫn như vậy...”

Nhìn gương mặt thành thật của anh, cô thoáng qua rung động nhẹ.

“Tôi thích em”

Trái tim cô nhảy lệch đi một nhịp.

Anh đang nói cái gì.

Anh thích cô.

Gương mặt Đình Đình hồng hồng. Cô vẫn im lặng.

Lạc Gia đau khổ cầm lấy tay của cô.

“Em thấy không, vết thương trên trán của tôi là do em, em phải chịu trách nhiệm với nó đến khi nó hết sẹo thì thôi”

Khóa miệng Đình Đình khẽ giật giật.

Đang trong khung cảnh công chúa được hoàng tử tỏ tình lãng mạn thì đột nhiên hoàng tử biến thành mụ phù thủy phức đi hủy hoại khung cảnh này.

Ngốc vẫn hoàn ngốc.

“Đình Đình, em không nói chính là em cũng thích tôi”

“Tôi...” Đình Đình mở miệng phản bác lại thì giọng nói Lạc Gia đã cắt ngang.

“Em quyền phản đối, em là của tôi, trước đến giờ vẫn vậy”

Đình Đình nở nụ cười tươi.

Đúng vậy, hấn cũng là của cô.

--- -----

Khung cảnh gió xuân ấm áp trong bệnh viện lạnh lẽo này. Nam chính ngồi bên cạnh, nắm tay nữ chính, nói những câu nói như con dao sắc nhưng lại ngọt hơn cả đường mật ong. Nữ chính cười dịu dàng như hoa nở trước ban mai, không đáp trả cũng không phản kháng. Tất cả mọi thứ đều bỏ qua. Dù tương lai là chông gai hay là con đường bằng phẳng. Chỉ cần hiện tại có mỗi hai người ở chung với nhau như thế này. Cũng được coi là hạnh phúc viên mãn lắm rồi.

Tình yêu đâu cần phải là những thứ xoa hoa lộng lẫy. Chỉ cần những lời nói không đáng tiền nhưng lại hạnh phúc thấu tận tim gan.

Vì tình yêu con người ta có thể hi sinh tất cả. Nhưng phải biết hi sinh đúng lúc và quan trọng là yêu phải đúng người.

_____ the end _____

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Quay Lại, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.